

UITGAAF VAN DEN
ROMAN, BOEK, EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 511

De Valsche Rembrandt.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VALSCHE REMBRANDT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De Antiquiteitenwinkel.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Te Londen, in het oostelijke gedeelte van de city en wel tusschen Aldgate, Bethal Green, Bow en Stepney ligt Whitechapel. Een naam, ééns berucht in de annalen van de wereldstad, doch die thans veel van zijn verschrikking verloren heeft.

Eertijds, nog niet zoo héél lang geleden, was Whitechapel een buurt, waarin een fatsoenlijk mensch zich zeker niet zou wagen. De naam alleen reeds wekte visioenen op aan verdachte lieden, die niet tegen gewelddaden of zelfs tegen een moord opzagen. Men zag reeds in zijn verbeelding hoe die lieden, die van slechte, weezinwekkende daden hun dagelijksch werk maken, in holen van drank en ontucht samenscholen, waar zij door allerlei trucs en slimmigheden toe te passen, zich wisten te verschuilen voor den sterken arm van de wet, die echter slechts zelden en alleen nog dan, wanneer men absoluut zeker was van zijn zaak, naar deze buurt werd uitgestoken, om de schuldigen te grijpen en een verdiende straf te doen ondergaan.

Zoals gezegd heeft de naam en ook de buurt

Raffles 511.

zelf veel van zijn verschrikking verloren. Het is thans een buurt als zoovele anderen in de groote wereldstad Londen, een buurt, die wemelt van kleine, nauwe straatjes, die alle in elkaar uitloopen en voor den oningewijde een waar warnet, een doolhof vormen, waar men maar al te spoedig zijn weg kwijtraakt en waaruit men alleen door een dienstvaardigen politicagent, die daar thans vrij en onbelemmerd surveilleeren, kan worden geholpen.

Dit laatste scheen echter niet noodig te zijn voor den chic gekleeden heer, die, nadat hij London Bridge was overgestoken, door Aldgate Road wandelde en regelrecht Whitechapel Road insloeg. Zonder zich een oogenblik te bedenken, maakte hij op de helft der straat rechtsom en sloeg Wappingstreet in, een diep straten, die evenveel kronkelingen en bochten als huizen schijnen te hebben en waaraan geen einde schijnt te komen.

Het meerendeel der benedenhuizen is ingericht als winkel. Het zijn alle, zonder onderscheid buurtwinkeltjes, waar allerlei waren te koop zijn en die dan ook in de uitstalkasten achter de

meestal morsige ruiten liggen geëtaled.

De buurt leefde daar van elkaar. De melkwinkel levert zijn waar aan den bakker, die op zijn beurt weer aan den kleermaker levert. Deze mag de garderobe verzorgen, niet alleen van de genoemde winkeliers, maar ook nog van den groenteverkooper, den kruidenier, den sigarenhandelaar, den banketbakker en den coiffeur, die daarvoor in ruil ook zijn clandestie genieten.

Als uitzondering echter treft men hier en daar winkels aan, die hetzij door hun uiterlijk, hetzij door de waren, die men er verkoopt, zich eenigszins onderscheiden van de overige.

Zoo treft men hier en daar handelaars in naturaliën aan. Daar vindt men op de toonbank en op de planken langs de wanden kooien met kleine hondjes, katjes en apen aan, terwijl in groote glazen bakken visschen en vreemd gevormde reptiliën rondzwemmen.

Weer wat verder op ziet men een handelaar in tweedehands artikelen, waar de vreemdste zaken in de grilligste wanorde door elkaar liggen.

Ook zijn er sommige lieden, die uitsluitend handel drijven in oude zaken, dingen van allerlei aard, die in een vervlogen tijdperk als dagelijksche gebruiksvoorwerpen bekend stonden en die door sommige liefhebbers dan ook met grooten ijver en vaak met opoffering van belangrijke sommen gelds worden gekocht.

Het was voor een dergelijken winkel, dat de heer, die zooveen van Aldgate Road komend, Wappingstreet was ingeslagen, stilhield.

Hij bleef eenige oogenblikken voor de uitstal-kast staan kijken, maar daar er op dat moment niets uitgestald was en hij door de morsige ruiten slechts de donkere holte van den daarachter liggenden winkel zag gapen, toefde hij niet langer, maar legde hij zijn fijn gehandschoende hand op den koperen deurknop en trad binnen.

Met een lawaal om dooden uit hun graf te doen opstaan, begon een roestige, ouderwetsche, aan een veer hangende bel te klingelen, den winkelier het sein gevend, dat een klant zijn winkel was binnengetreden en geholpen wenschte te worden.

De winkelier echter scheen niet veel fiducia te hebben in klanten, die hem op dat uur van den dag (het was ongeveer elf uur in den ochtend) met een bezoek kwamen vereeren en bleef vooralsnog onzichtbaar.

De klant, die in zijn fijne, modieuse klee-

ding een zonderling contrast vormde met de artikelen om hem heen, scheen zich daarover weinig te verwonderen, althans hij liet geen ongeduld blijken, maar begon de voorwerpen, waardoor hij zich omringd zag, op zijn gemak te bekijken.

Het was een heterogene verzameling.

Op de toonbank, op dat gedeelte wat het verste van de deur verwijderd was, stond een uitgebreide verzameling koperen voorwerpen van den meest verschillende aard. Men zag er kandelaartjes, theestoofjes, aschbakjes, pullen, schoteltjes en kommen. Ook stonden er beeldjes tusschen, die door den kopergietter met min of meer bekwaamheid tot dierenfiguren, afgodjes, soldaatjes en duiveltjes waren gevormd.

Achter de toonbank, op planken, lagen tegels van allerlei vorm, grootte en kleur, kommetjes en schoteltjes van blauw Delftsch aardewerk, sommige gaaf, maar de meeste gebarsten en beschadigd en alle zonder onderscheid met een dikke laag stof bedekt.

Wat verderop tinnen kannen, kroezen en schotels, oude gobelin lappen, waarvan het stiksel haast niet meer te onderscheiden was, hingen aan roestige spijkers van de zoldering, terwijl tusschen dit alles door soms het een of ander buitengewoon goed geconserveerd, mooi gevormd, in fraaie kleuren schitterend voorwerp als het ware met geweld de aandacht tot zich trok.

Aldus bleven, na eenigen tijd rondgedwaald te hebben, de blikken van den aanzienlijken klant rusten op een schitterend geborduurd kazuifel, dat, hoewel het achteloos over den rug van een stoel was geworpen, onmiddellijk de geestdrift van een kenner moest opwekken.

Naast dat zeldzaam fraaie priesterkleed van den Roomschen eeredienst, stond haast verborgen onder een duimdikke laag stof een schilderij in dofzwarte lijst, waarvan de voorstelling onder het gebarsten en bruin geworden vernis haast niet meer te onderscheiden viel.

Ook hierop bleven de oogen van den voornamen klant enkele oogenblikken rusten. Toen echter scheen de heer zich eensklaps te herinneren, dat nog steeds niemand te voorschijn gekomen was om hem naar zijn believen te vragen. Hij werd tenminste ongeduldig, stampte twee of driemaal met zijn fraaie wandelstok op den grond en liet een luid: halo! weerklinken.

Maar nog steeds kwam niemand opdagen.

Eensklaps echter, zonder eenig geluid, dat zijn

komst vooraf had kunnen aankondigen en met een snelheid, die aan tooverij deed denken, dook achter de toonbank een hoofd op, een hoofd, zoo afschuwelijk leelijk en met zoo'n afzichtelijk verwarden hardos getooid, dat men eerder aan het gelaat van een duivel dan aan dat van een mensch zou denken. Op dat hoofd volgden een paar schouders, afschuwelijk hoog opgetrokken en daarna een romp, gekleed in een verschoten, stoffig vest met mouwen, waaruit een paar klauwachtige handen te voorschijn kwamen, die op de toonbank bleven rusten.

De mond van het leelijke hoofd begon te grijnzen en de lippen gingen van elkander om een rij lange, gele tanden te laten zien.

De klant scheen zich over deze plotselinge verschijning achter de toonbank niet te verwonderen, maar bleef den gedrochtelijken winkelier kalm aanzien.

— Wat blijft Mylord? teemde een krassende stem, die achter de gele tanden te voorschijn kwam en door haar eigenaar zooveel mogelijk verzacht werd. Wat blijft Mylord?

— Dat weet je wel, Nathan, klonk het antwoord van den heer op niet zeer vriendelijken toon. Je weet net zoo goed als ik, dat ik om die snuifdoos kom. Je kent mijn bod en je weet, dat het mijn uiterste som is. Voor den dag er mee en zeg of je het aanneemt.

— Het gaat niet, Mylord, heusch het gaat niet. Ik zou er op verliezen en dat zoudt u toch niet willen.

De winkelier sprak deze woorden op een kermenden toon uit en begaf zich naar een kastje achter in den winkel, waarvan hij een lade opentrok, om er een in bruin papier gewikkeld voorwerp uit te nemen.

Voorzichtig deed hij de papieren er af en nu kwam er een voorwerp te voorschijn, dat zeker een kenner in verrukking zou brengen.

Het was een ronde snuifdoos uit het feodele tijdperk. Op het deksel, dat evenals de doos zelf van fraai ebbenhout vervaardigd was, prijkte een door een kunstvaardig miniatuurschilder gepenseeld portret van Lodewijk XVI, dat omringd was door een rococo-rand van parlemoer en zuivere diamanten.

Het geheel was van zoo'n bovenaardsche schoonheid, zoo heerlijk mooi in zijn schitterenden eenvoud, dat de afschuwelijke hand waarin de doos lag, als de klauw van den duivel leek te worden.

De klant, die toch blijkbaar de doos niet voor het eerst zag, scheen echter zoodanig onder de betoovering van het fraaie voorwerp te komen, dat hij een kreet van bewondering niet kon onderdrukken.

De winkelier scheen zich wel bewust te zijn van dit feit, want hij bleef met zijn kleine, zwarte, glinsterende oogen zijn klant aankijken, alsof hij geen enkele beweging, geen enkelen blik van den in bewondering verzonken heer wilde te loor laten gaan.

Voorzichtig, alsof hij bang was, dat een minder voorzichtige aanraking de prachtige snuifdoos onherroepelijk zou kunnen beschadigen, nam de klant de doos uit de hand van den winkelier om haar van nabij te bewonderen.

Nathan liet hem begaan, maar hield intusschen geen oog af van de handen, die als het ware het fraaie voorwerp liefkoosden.

— Kom Nathan, wat zeg je, je kent mijn bod. Ik geef je vijftig pond à contant.

— Och hemeltje, Mylord, dat meent u niet. Hoe kunt u een arm man toch zoo plagen? U weet toch net zoo goed als ik, dat ik de doos voor minstens het dubbele heb moeten inkoopen. Ik zou mezelf ruïneeren als ik op uw bod inging. Bied nog eens, wat ik u verzoeken mag! Bied nog eens.

— Kom Nathan, leg niet te kletsen. Mijn bod is heel aannemelijk en dat weet je deksels goed. Van dat dubbele inkoopbedrag geloof ik niets, dat zijn maar praatjes, waarmee je mij niet kunt vangen.

— Ach neen, Mylord, werkelijk niet. Bij mijn gezondheid. Ik kan het er niet voor doen. Bied nog eens.

— Hoor eens, Nathan, ik weet heel goed, dat de doos niet meer waard is, maar ik wil nog een stap verder gaan en je zestig pond geven. Pak haar maar voor me in.

De winkelier nam de snuifdoos uit de handen van zijn klant, alsof hij bereid was het voorwerp voor de geboden som af te staan en alsof hij haar ging inpakken, maar toen hij het voorwerp weer éénmaal in zijn bezit had, wikkelde hij het in hetzelfde bruine papier waar het uit te voorschijn gekomen was, deed het in de lade van het kastje en sloot dat met een kleinen sleutel, dien hij uit zijn vestzak haalde, af.

Toen wendde hij zich om naar zijn klant, die met eenige verwondering de bewegingen van den winkelier had gadeslagen.

— Wat beteekent dat? Nathan, vroeg deze.

— Dat beteekent. Mylord, — zei de winkelier, terwijl hij niet langer mochte deed om zijn krassende stem wat zachter te doen klinken, dat beteekent, dat UEdele die snuifdoos voor het laatst heeft gezien. Ik ben niet van plan om zoo'n kostbaar stuk voor het bespottelijke bedrag, dat UEdelheid zoeven noemde af te staan. Als u denkt dat Nathan geld noodig heeft, dan heeft UEdelheid het mis. Leelijk mis, zeg ik u. Nathan heeft geld genoeg om alle snuifdozen uit het feodale tijdperk op te koopen, ook al waren het er dozijnen. Maar al moest hij er tot zijn laatsten levensdag mee blijven zitten, hij is niet van plan de markt te bederven, door ze tegen zoo'n bespottelijk laag bedrag af te staan. Ik zal u de gelegenheid geven nog éénmaal een bod te doen en dan....

— Welnu, dan?.... vroeg de klant, toen de koopman den zin niet voleindigde.

— Wel, dan verkoop ik haar aan een anderen klant, die mij een bod gedaan heeft, dat veel aannemelijker is dan dat van UEdelheid. Een mooi bod! Een heel mooi bod!

— Nu Nathan, — zei de klant, die kalm had toegelusterd, — ofschoon ik niet veel geloof schenk aan je woorden, zal ik je den tijd geven tot andere gedachten te komen. Ik kom nog eens terug, doe dan mijn laatste bod en hoop, dat je dan redelijk zult zijn.

De winkelier zei niets, liet in een afschuwelijken grijns nog eens zijn gele tanden zien en liet zijn klant, zonder een groet te stamelen, naar de deur gaan.

Deze echter, bij de deur gekomen, draaide zich, alsof hem plotseling iets inviel, op zijn hielen om, naderde de toonbank opnieuw en zei:

— A propos, Nathan, ik ben hier nu toch. Wat moet je voor dat schilderij hebben?

De heer wees met den knop van zijn wandelstok op het bestoven schilderij in de dofzwarte lijst, dat op den grond stond, naast den stoel met het kazuifel.

Nathan hinkte vanachter de toonbank te voorschijn, waggelde op zijn kromme beenen naar het voorwerp in kwestie, tilde het hoog boven zijn hoofd op en riep met een pathetische stem uit:

— Een Rembrandt, Mylord. Een echte Rembrandt. Uit zijn besten tijd, Mylord!

De klant begon te lachen. Een luide, heldere vroolijke lach.

— Ja, ja! Een Rembrandt. Een echte Rembrandt. Zoo moet je maar beginnen, Nathan! Begin maar met te zeggen, dat het een Rembrandt is. Waarom niet een Velasquez of een Titiaan of een Michel Angelo? Waarom niet. Dan kan je nog meer vragen.

— Mylord maakt gekheid met een armen koopman! Mylord weet heel goed, dat ik het schilderij aan professor Medowcroft heb laten zien en dat hij gezegd heeft dat het best mogelijk was, dat dit schilderij een echte Rembrandt was en dat slechts een grondige restauratie noodig was om dit met onfeilbare zekerheid aan te toonen.

— Waarom laat je het dan niet restaureeren, Nathan, dan kan je het verkoopen voor zooveel je wilt. Waarom niet?

— Neen, Mylord! Dank u, Mylord. Daar zal Nathan geen gebruik van maken. Nathan weet heel goed, dat dit schilderij pas een Rembrandt wordt, als het voor een belachelijk lage som aan een kenner verkocht is. Dan wordt het pas waardevol. Dan is het ineens onbetaalbaar. Maar zoolang als het nog in den winkel is van een eenvoudigen koopman, is het schilderij niets waard, is het hoogstens een goede imitatie en geen tiende gedeelte waard van de som, die het anders zou moeten opbrengen.

— Praatjes, Nathan, praatjes en anders niet. Wil ik je eens wat zeggen? Dat schilderij, dat zoo vuil en beschimmeld is, dat je de voorstelling niet eens meer kunt onderscheiden, laat staan een spoor van een signering, heeft misschien van zijn leven wel eens naast een echten Rembrandt gestaan, maar daardoor is het nog geen Rembrandt geworden. Ik wil niet ontkennen, dat het misschien door een tijdgenoot van den genialen Hollandschen schilder is vervaardigd en dat het daarom voor de liefhebbers een zekere waarde heeft, maar je kunt mij niet wijsmaken, dat als het werkelijk een Rembrandt was, dat een man als Professor Medowcroft het hier in jouw winkel kalm zou laten staan om het rustig verder te laten beschimmelen. Ik geef je voor dat schilderij tien pond sterling.

Nathan zei niets, maar wierp met een wanhopig gebaar zijn armen in de lucht, voegde zijn handen hoog boven zijn hoofd in elkaar en liet ze daarna met een plof op de toonbank vallen.

— Hemeltje, Mylord, heeft UEdelheid het er vandaag op aangelegd om een armen koopman te ruïneeren. Zeg vijftien pond!

Deze laatste woorden kwamen zoo onverwacht bovenop het pathetische gejammer, dat de klant onwillekeurig in een lach schoot.

Hij kende Nathan te goed om niet te weten, dat deze zijn bod prachtig en zeker zeer aanneemlijk vond, hetgeen voor hem het beste bewijs was, dat het schilderij werkelijk niet de minste waarde bezat. Hij hield zich echter van den domme en zei:

— Neen, Nathan, dan dank ik je wel. Ik heb gezegd tien pond en dat is mijn uiterste bod!

— Zeg veertien pond, Mylord, jammerde de koopman.

— Neen!

— Dertien pond!

— Neen, Nathan!

— Dan kunnen we vandaag geen zaken doen, Mylord!

— Ik zal je twaalf pond geven. Geen stuiver meer.

Zuchtend, alsof hem het grootste ongeluk was overkomen, maar inwendig lachend om de kolossale som, die zijn klant voor een stoffig prul, dat geen pond waard was, ging uitgeven, bukte de winkelier zich naar het schilderij om het in te pakken.

Maar zijn klant beduidde hem, dat dat niet noodig was. Met een paar geoefende handen had hij in een paar tellen het paneel uit de lijst genomen en overhandigde dat aan Nathan.

— Zoo! Doe hier een fatsoenlijk stuk papier om, dan neem ik het mee. De lijst mag je houden. Zie haar te verkoopen voor drie pond, dan ben je aan het bedrag, dat je oorspronkelijk wilde hebben. Maar haast je wat, want ik heb hier al veel te veel van mijn tijd staan te verpraten.

De koopman haastte zich aan het ontvangen bevel te gehoorzamen, terwijl hij niet eens met de oogen knipperde op het hooren van de ruwe scherts, die toch feitelijk beleedigend voor hem was. Maar hij was te veel koopman om dit te laten blijken, al schold hij zijn klant inwendig ook misschien uit voor alles wat leelijk is.

— Asjeblief, Mylord. Geluk er mee, zei Nathan, nadat hij het pakket aan zijn klant overhandigde.

Deze legde een banknoot van tien pond op de toonbank, haalde vervolgens nog twee goudstukken uit zijn beurs en overhandigde het bedrag aan den koopman, die het met vele strijkages en diepe buigingen in ontvangst nam.

Op dat oogenblik, juist toen de deftige klant

op het punt stond te vertrekken, ging de winkeldeur opnieuw open, hetgeen wederom vergezeld ging van het helsche gerinkel van de roestige bel en dat wel geschikt was om alle duivelen uit de onderwereld wakker te maken.

Wederom trad een deftig heer binnen.

Was de eerste klant van Nathan, die nu met het paneel onder den arm aanstalten maakte om te vertrekken, gekleed zooals de gezeten Londen-sche burger gewoonlijk gekleed is, namelijk in lichtkleurig homespun met slappen vilten hoed, de tweede, die thans binnentrad, droeg een geheel andere kleedij.

Zijn lange, slanke gestalte was gehuld in een donker, tamelijk nauw zittend costuum, waarover een lange zwart lakensche cape was geslagen; op het hoofd droeg hij een glanzenden, zwart zijden hoed.

Deze eenigszins van het alledaagsche afwijkende kleedij gaf den binnentredende iets zonderlings, iets opvallends, terwijl het fraaie regelmatige gelaat, waarin een paar staalgrijze oogen een ieder schenen op te nemen, eveneens dat eigenaardige bezat, dat een onvergetelijken indruk moet maken op een ieder, die slechts 'n weinig menschenkennis bezit.

Ofschoon Nathan van dit artikel misschien nooit had gehoord en zijn menschenkennis zich bepaalde tot een zekere handigheid in het schatten van de meer of mindere koopkracht van zijn cliënt, scheen de vreemdeling hem toch zoodanig te imponeeren, dat hij zijn onderdanigheid nu zoozeer overdreef, dat deze in besliste kruiperigheid ontaardde.

De binnentredende deed echter of hij hiervan niets merkte, ging een paar passen op zij, om den eersten klant, die zich omgewend had, te laten passeeren en lichtte en passant zijn hoed met een gratie, die den waren gentleman kenmerkt.

De vertrekkende wierp een vluchtigen blik op den pas aangekomene, lichtte eveneens den hoed en verwijderde zich.

En terwijl Nathan met allerlei strijkages, heele en halve buigingen voor zijn nieuwen klant stond, bleef deze enkele oogenblikken den vertrekkenden heer naoogen.

— Dat is Mr. Murray, de bekende, schatrijke bankier, niet waar? vroeg hij den koopman, terwijl hij met de punt van zijn wandelstok naar de verdwijnende gestalte wees.

— Om u te dienen, Mylord, luidde het antwoord van Nathan.

Zooals de lezer gezien heeft, was het de gewoonte van Nathan zijn deftige klanten allen met den naam van Mylord aan te spreken. Hij meende dat hun dit niet onaangenaam was, terwijl het hem volmaakt onverschillig was of praedicaat met of zonder reden werd aangewend.

Was het in het eerste geval een vleierij geweest, die de bankier zich kalm had laten welgevallen, thans was het werkelijk de titel, waarmee de klant diende te worden aangesproken.

De binnentredende was niemand anders dan Lord William Aberdeen, de bekende filantroop.

Dit alles was echter aan Nathan onbekend. Hij wist alleen dat deze deftige heer zeer rijk moest zijn, daar hij soms fabelachtige sommen besteedde voor antiquiteiten, die hij met den fijnen neus van een kenner in de nauwste en donkerste sloppen wist op te sporen.

Het was inderdaad een geliefkoosde liefhebberij, een „hobby” zooals de Engelschen dat plegen te noemen, van Lord Aberdeen om zijn huis met fraaie, zeldzame en soms zeer waardevolle antiquiteiten te vullen.

Ook thans was hij weer op jacht en was hij van plan door een zeldzamen aankoop zijn toch reeds zeer uitgebreide verzameling aan te vullen.

Maar het verzamelen van antiquiteiten was niet de eenige liefhebberij van den lord. Hij had nog een andere hobby, die hij zorgvuldig geheim hield en die dan ook slechts bekend was aan twee menschen, namelijk aan zijn secretaris Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson.

Deze twee waren de eenigen, die van de geheimzinnige liefhebberij iets afwisten. Aan hen alleen was het bekend, dat die liefhebberij bestond in het financieren van allerlei instellingen van liefdadigheid, die zonder zijn bijdragen zeer zeker een moeilijken strijd om het bestaan zouden moeten strijden.

Dat financieren geschiedde uit een fonds dat door den lord onuitputtelijk werd genoemd en het was meer omdat hij de herkomst van de bedragen, die hij voor zijn liefdadigheidswerk inde, wilde geheim houden, dan dat hij er anders iets op tegen zou hebben gehad het wereldkundig te maken.

Zooals de zaken thans stonden echter bleven zijn giften anoniem, dat wil zeggen, hij zorgde er angstvallig voor, dat alleen het betreffende instituut en zijn secretaris wisten wie het geld

gaf, zoodat in de pers nimmer berichten dien-aangaande verschenen.

Lord Aberdeen had daarvoor een zeer goede reden, want niet alleen verachtte hij alle liefdadigheid, die de groote trom roert, uit den grond van zijn hart, maar het betrof hier wel degelijk een geval van zelfverdediging of zelfbehoud, zooals men het noemen wil.

Zijn secretaris, zijn chauffeur en hij zelf toch waren de eenigen, die wisten, dat Lord Aberdeen, de bekende filantroop, niemand anders was dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Grootte Onbekende.

Wanneer een of andere instelling van openbare liefdadigheid een beroep deed op zijn liefde voor den evenmensch, dan was het zijn eerste werk een lijst te raadplegen, waarop de namen stonden van mannen, rijke, schatrijke mannen, die er een eer in schenen te stellen zoo weinig mogelijk of, wat nog vaker het geval was, totaal niets voor hun evenmensch, die minder bedeed was dan zij zelven, over te hebben.

Wee die man, wanneer Raffles zijn oog op hem had laten vallen! Dan kon hij er verzekerd van zijn, dat binnen een zekeren tijd zijn brandkast met een bezoek zou worden vereerd van den Gentleman-Inbreker, voor wien geen slot te ingewikkeld, geen stalen deur te dik was.

Op waarlijk geniale wijze bracht hij gewoonlijk des nachts een bezoek aan het kantoor of de woning van den rijkaard, die, daar hij het niet goedschiks had gedaan, nu nolens volens een belangrijk bedrag in handen van Raffles moest stellen, die zich op zijn beurt weer haastte, het te schenken aan een hospitaal, een weeshuis, een herstellingsoord of een dergelijk instituut.

Zooals wij hebben gezien, was Raffles thans uit voor zijn liefhebberij, het bevredigen van zijn zwak voor antiquiteiten. Dit was echter geen reden om zijn andere liefhebberij te verwaarloozen, zoo dacht hij en met half gesloten oogen keek hij den rijken bankier Mr. Murray, die zoo juist den winkel van Nathan verlaten had, na.

— Ja, ja, mompelde hij tusschen zijn tanden, ik zou zijn gelaat uit duizenden herkennen. Wacht maar, papa, je zult er eerstdaags aan moeten gelooven, je staat al veel te lang in mijn kladboekje.

Na dit halfvloed voor zich heen gefluisterd te hebben, wendde hij zich om en verwaardigde zich den nog steeds buigenden Nathan aan te zien.

— Kom, Nathan voor den dag er mee! Heb je je al bedacht en neem je mijn bod aan?

— Edele heer, zei Nathan, zijn cliënt met den meesten eerbied aansprekend, uw bod is edelmoedig, maar Nathan kan het tot zijn spijt toch heusch niet doen. U zult het moeten herzien, Nathan legt er anders geld bij.

— Laat me het ding nog eens zien!

Nathan begaf zich nu naar het kastje achter in den winkel, draaide het slot met zijn sleutel om, trok een lade open en nam er weer het in bruin papier gewikkeld pakje, dat hij zooeven ook aan Mr. Murray had laten zien, uit en overhandigde het aan Raffles.

— Asjeblijf, Mylord. De mooiste snuifdoos, die er ooit gemaakt is en waarin Napoleon zelf honderden malen zijn duim en voorvinger heeft gestopt om een prise te nemen.

Nathan zei dit alsof hij een lesje opzei; het waren woorden, die hij van een anderen klant gehoord en onthouden had.

Raffles stoorde zich niet aan het gewauwel van den koopman, deed het papier van de doos en bleef eenige minuten in de aanschouwing van het prachtige, antieke stuk verdiept.

— Hoeveel heb ik ook weer gezegd? vroeg hij, terwijl hij den koopman scherp met zijn staalgrijze oogen aanzag.

De koopman scheen dien blik niet goed te kunnen verduren, sloeg zijn gele met bloed doorloopen oogen neer en zei zonder blikken of blozen:

— Zes honderd pond, Mylord.

— Dat lieg je, gannef, zei Raffles bedaard, zonder zich in het minst op te winden. Denk je mij te verschalken? Dat zal niet gaan, hoor. Ik weet drommels goed en jij ook, dat ik nooit meer dan vier honderd pond heb geboden. Je hebt er altijd zes honderd voor gevraagd, maar dat heb ik je nooit willen geven. En nu ook nog niet, maar ik zal het goed met je maken. Ik ben vandaag in een royale bui. Ik geef je vijf honderd pond en geen penny meer. Dat is goed betaald en je moet er direct mee accoord gaan, anders neem ik mijn bod terug en zet nooit meer een voet in je smerigen voddewinkel. Vooruit, wat is je antwoord?

Er was iets in de stem van Raffles, dat Nathan waarschuwde, dat het zijn cliënt ernst was en dat hij niet moest trachten nog meer te krijgen op gevaar af een goeden klant te verliezen. Hij zei daarom niets, maar nam de snuifdoos al zuchtend uit de handen van Raffles over, om

het kostbare voorwerp in een schoon stuk papier te wikkelen.

Raffles echter, zonder zich aan het zuchten van den koopman, dat welhaast in een soort gekerm overging, te storen, nam de doos weer af, haalde een zijden doek uit zijn zak, waarmede hij het kostbare voorwerp zorgvuldig afveegde en liet het daarna eenvoudig in zijn vestzak glijden.

Daarop haalde hij zijn fraaie portefeuille van slangenvet te voorschijn, telde Nathan vijf honderd pond in banknoten voor op het smerige blad van de toonbank en wachtte tot de koopman het geld zorgvuldig in een binnenzak van zijn vest had weggestoken.

Blijkbaar had hij nog wat anders met den antiquiteitenhandelaar te bespreken.

Toen Nathan zijn smerig, tot op den draad versleten vest weer had dichtgeknoopt, wenkte Raffles hem, om zich naar het achterste gedeelte van den winkel, dat door de duisternis, die daar zelfs midden op den dag heerschte aan de nieuwsgierige blikken van mogelijke voorbijgangers was onttrokken, te begeven.

Hier sprak hij den koopman nogmaals aan.

— Zeg me eens, Nathan, die Mr. Murray, die zooeven hier is geweest, wat kwam die doen?

— Met genoeg, Mylord en God zal me straffen als ik de waarheid niet spreek. Die rijke man was er op uit om een arm, maar eerlijk koopman te bedriegen. Ten minste het leek wel alsof hij dat wou. Maar de oude Nathan is niet dom! O hemeltje neen. Al gebieden de zaken, dat ik me soms zoo maar houd.

De koopman liet, nadat hij dit gezegd had, een geluid hooren, dat eenigszins geleek naar het kokhalzen van een papegaai, die om kaakjes bedelt, maar dat een ingehouden lach moest beteekenen.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen.

— Nathan is wel slim, vervolgde de koopman, nadat hij uitgelachen was, Nathan is wel slim, al toont hij dat niet altijd. Lord Murray deed een bod op de snuifdoos, die U Edelheid op het oogenblik in den zak heeft. Hij bood mij zestig pond en ik deed alsof ik dat bod niet eens zeventig en de ezel.... pardon ik bedoel Mylord Murray wou het niet eens er voor geven. Maar dat wist ik ook wel, want Nathan is slim.

Hier kreeg de koopman wederom aanvechting om te gaan lachen en hij deed het nu zoo lang,

maar tevens zoo ingehouden, dat hij zich verlikte en in een benauwde hoestbui uitbrak. Hij was daarbij zoo vrijgevig met zijn bedorven adem en zijn speeksel, dat Raffles het geraden achtte een paar passen achteruit te gaan, om op dien veiligen afstand af te wachten totdat Nathan weer op adem zou gekomen zijn.

Dit geschiedde eerder dan men met het oog op het opgezwollen, paarse gezicht van den koopman had mogen verwachten.

— Nathan is slim, vervolgde de koopman alsof er niets gebeurd was, Nathan had al lang gezien dat Lord Murray niet gekomen was om de snuifdoos, die hem trouwens veel te duur was. Hij had zin in een schilderij.... een piekfijn schilderij, dat ik door professor Medowcroft had laten keuren en dat door dien geleerden gentleman.... als...

— Een groot en waardeloos prul werd gewaarmerkt, viel Raffles hierop in, terwijl hij den koopman strak aanzag.

Nathan was even overbluft. Hij had willen herhalen wat hij voor Murray had herhaald, wel honderd malen achtereen, namelijk dat het schilderij ongetwijfeld een Rembrandt was en dat het alleen de schuld was van zijn donker en klein winkeltje, dat het daarvoor niet openlijk werd erkend.

Raffles had dat schilderij indertijd ook gezien en er zooveel belang in gesteld, dat hij professor Medowcroft, den bekenden expert, er over had aangesproken en diens vernietigend oordeel gehoord.

Nathan, die een groot ontzag scheen te hebben voor Raffles en deze niet gaarne als klant zou willen verliezen, begreep dat hij zich niet langer het air moest geven, alsof hij van de echtheid van het schilderij overtuigd was en besloot het over een anderen boeg te gooien.

— Zoo, weet Mylord het ook? vroeg hij nu, alsof hij niet even te voren bij hoog en laag

had willen volhouden, dat de schilderij door den beroemden Hollandschen kunstenaar was geschilderd. Zoo, weet Mylord het ook? Nu, ik dacht dat ik me wel schadeloos mocht stellen voor de belediging, die Lord Murray me had aangedaan om zoo'n bespottelijk bedrag te bieden voor die mooie rococo snuifdoos en ik heb hem er twaalf pond voor laten betalen. Hij dacht er een koopje aan te hebben.

Raffles keek den koopman eens even door zijn half gesloten oogleden aan en zei:

— Neen Nathan, dat maak je me niet wijs. Mr. Murray mag zijn wie hij wil, en hij mag betrekkelijk weinig verstand van kunstzaken hebben, maar voor zoo dom zie ik hem niet aan.

— Het kan zijn, Mylord, maar dan vraag ik me af, waarom Lord Murray er dan toch nog twaalf pond voor heeft gegeven. Als hij denkt, dat het misschien wel een echte Rembrandt kan zijn, dan moest hij dat bedrag van twaalf pond er aan wagen, maar als hij de zekerheid heeft, dat het schilderij een doodgewoon lor is, dan weet hij ook, dat het met twaalf pence nog te duur is betaald.

Er lag in deze redeneering van den antiquiteitenhandelaar zooveel logica, dat Raffles er zelf door aan het nadenken werd gebracht.

Hij bleef eenige minuten in gepeins staan, voor hij weer opkeek.

— Nu, Nathan, zei hij eindelijk, ik geloof niet, dat wij nog meer te bespreken hebben. Ik dank je wel voor je inlichtingen en denk er om..... mondje dicht over alles, tenminste als je eenige waarde aan mijn clandestie hecht. Adieu!

Met een zwaai van zijn wandelstok, die een groet moest beteekenen, maar de noodige koperen tinnen en glazen prullen in gevaar bracht, nam Raffles afscheid van den winkelier, deed de winkel deur open en was in het volgende oogenblik de straat opgewandeld, de winkelbel in een luid rinkelenden toestand achterlatend.

Hoofdstuk II.

Een weddenschap.

Toen Raffles den winkel van Nathan verliet, was de heer Murray, bankier en steunpilaar van de Londensche beurs, reeds eenigen tijd thuis. Of beter gezegd, op zijn kantoor in de city.

Dit gebouw was een der hoogste en mooiste van Fenchurch street. Hij had, toen hij de Wappingstreet teneinde had gewandeld, een taxi aangeroepen en was dus spoedig op de

plaats van zijn bestemming aangekomen.

Toen hij de draaideur binnenging, stond de portier in een lange, donkerblauwe jas met nikkelen knopen gekleed, uit zijn hokje op, nam den hoed van zijn patroon aan en deed de deur van zijn privé-vertrek voor hem open.

Murray was van zeer gewone afkomst. Hij had zich van jongsten bediende af opgewerkt en hij hield van deze onderdanige eerbewijzen. Als een koning liet hij zich door zijn ondergeschikten bedienen.

Toen hij in zijn fraai gemeubeld vertrek was aangekomen, was zijn eerste werk op den knop van een elektrische bel te drukken.

Na een paar seconden trad een net, doch eenvoudig gekleed heer de kamer binnen. Het was Clark, zijn secretaris en vertrouwde, die al het private werk voor hem deed.

— Clark, ik ga even naar boven; ik heb een particuliere aangelegenheid te behandelen, waarin ik niet gestoord kan worden, wil je daaraan denken. Ik ben dus voor niemand op kantoor.

— Jawel, mijnheer. Ook niet voor Smithfield?

— Ook niet voor Smithfield. Als hij mocht komen, houdt hem dan hier en zeg dat ik over een half uurtje kom. Maar ik denk niet, dat hij nu reeds komen zal. Wij hebben afgesproken om één uur en het is nu nog geen half een. Ik ben over een half uur in deze kamer terug.

— Heel goed, mijnheer.

Met deze woorden verwijderde Clark zich.

Murray ging nu ook het vertrek uit, begaf zich naar de lift en steeg tot de hoogste verdieping. Daar op de hall kwamen eenige deuren uit. Murray haalde een kleinen sleutel uit zijn zak, opende daarmee een der deuren en trad een klein, maar comfortabel gemeubeld vertrek binnen.

Er stonden eenige stoelen, een lessenaar en een tamelijk groote tafel. Verder was er een groote, aardewerken waschtabel met aan- en afvoer van water, zoowel warm als koud, tegen den wand bevestigd.

Murray trok zijn jas en vest uit, legde het pakje dat hij uit den winkel van Nathan had medegenomen op tafel, ontpakte het en opende een kastdeur, waaruit hij eenige lappen, fleschjes, sponsen, borsteltjes en mesjes haalde, welke hij eveneens op de tafel deponeerde.

Nu begon hij met alle aandacht en met een vlugheid en zekerheid, die aantoonde, dat het niet voor het eerst was dat hij een dergelijk

werk deed, het paneeltje, dat onder een dikke laag stof en vuil en bruin geworden vernis was bedekt, te reinigen.

Het duurde niet lang of de eigenlijke verflaag kwam voor den dag en nu kon men zien wat het paneeltje eigenlijk voorstelde.

Het was een boerenherberg met eenige pratende en drinkende boeren op den voorgrond. De schilder had zijn best gedaan die eigenaardige atmosfeer te scheppen, welke alle schilderijen uit den tijd van de grootmeesters der schilderkunst bezitten, doch was hierin maar ten deele geslaagd. Weliswaar waren dezelfde kleuren en schaduwen toegepast en hadden de figuurtjes dat eigenaardige levendige, dat een kenmerk is der schilderijen uit die periode, maar het behoefde geen oog van een grondig kenner om direct te zien, dat het alles armzalig maakwerk was. Het heele ding was op zijn best een stumperig namaaksel, een slecht geslaagde imitatie van een of ander beroemd schilderij.

Murray hield het paneeltje tegen het licht en bekeek het van alle kanten, vooral de rechterbenedenhoek, waar de schilders uit die dagen gewoonlijk hun handteekening plaatsten, had zijn bijzondere aandacht. Hij scheen echter niets te vinden, want na eenige minuten legde hij het schilderijtje neer.

— Poeh.... een prul van het eerste water.... geen twaalf stuivers waard, mompelde hij, terwijl hij van een der planken een fleschje nam, dat oogenschijnlijk een helder vocht bevatte. Hij schudde dit fleschje krachtig op en neer, ontkurkte het, rook er aan en zette het met een gezicht, dat van walging getuigde, neer.

— Nog uitstekend in orde, zeide hij weer zachtjes, we zullen eens zien wat we daarmee kunnen doen.

Hij haalde nu uit zijn portefeuille een stukje linnen, waarop in spiegelschrift eenige woorden waren geschilderd. Met een penseel, die hij in het vocht van het fleschje had gedoopt, bevochtigde hij het en legde het voorzichtig op den rechterbenedenhoek van het paneeltje. Toen drukte hij het aan, eerst voorzichtig, vervolgens harder.

Nadat het stukje linnen ongeveer vijf minuten op het schilderijtje gelegen had, haalde hij het er voorzichtig af en bekeek het resultaat, door het paneeltje op armslengte van zich af te houden.

Terwijl hij een zacht lachje liet hooren, knikte hij tevreden en legde het schilderijtje te drogen.

Na het vocht uit het fleschje te hebben laten wegloopen, spoelde hij het fleschje duchtig om, zoodat er geen spoor van donkere vloeistof meer was te bekennen en zette het fleschje bij de andere.

Nu ging hij naar zijn lessenaar, schoof den cylinder naar binnen, klapte een zijdeurtje open en drukte toen op een knop, waardoor een kleine schrijfmachine naar buiten draaide. Hij schoof een vel papier er in en begon een brief te tikken.

Toen dat afgelopen was, vouwde hij het vel papier in een enveloppe, tikte er het adres op, liet de schrijfmachine weer naar binnen draaien en sloot zijn lessenaar.

Ten slotte keerde hij weer naar het schilderijtje, dat intusschen droog was geworden en bekeek nogmaals de letters, die er thans in den rechterbenedenhoek op stonden. Alles scheen naar zijn zin te zijn, want hij neuriede een bekend operette-deuntje.

Nu ontkurkte hij wederom twee fleschjes, goot den inhoud daarvan op een schotel en mengde de vloeistof goed dooreen. Met een platten kwast streek hij deze nu over het paneel, dat wederom onmiddellijk dezelfde vale, groezelige tint aannam als voorheen. De voorstelling ging wederom schuilen onder een donkere laag en toen het droog was, had het wederom het stoffige, vergeelde, en verwaarloosde uiterlijk als toen Murray het uit de handen van Nathan had aangenomen.

Met een doek, die vol stof zat en dien hij blijkbaar voor dat doel vooruit had weggelegd, werd het paneeltje nu bestoven, zoodat het ook weer net zoo stoffig er uitzag als een half uur geleden.

Wederom liet Murray hetzelfde zachte lachje hooren.

— Fijn! mompelde hij.

Hij stelde het schilderijtje nu dicht bij het venster op en wel zoodanig, dat het zonder weerkaatsing goed werd verlicht, vervolgens haalde hij een statief en een camera te voorschijn, stelde scherp op het paneeltje in en maakte een reproductie door het eenige minuten op een gevoelige fotografische plaat te belichten.

Een der kasten was ingericht tot donkere kamer, waarin hij nu verdween om het latente beeld te ontwikkelen.

Na eenige minuten kwam hij weer te voorschijn met een bak, dien hij zacht heen en weer schommelde. Af en toe haalde hij er voorzichtig de plaat uit om die tegen het licht te houden

en te zien of deze al uitgefixeerd was.

Toen dit het geval bleek te zijn, spoelde hij het negatief eenige minuten met een flinken waterstraal af en zette het vervolgens op een rekje te drogen.

Hij keek nu op zijn horloge en ziende dat het reeds één uur was geweest, haastte hij zich naar beneden, naar zijn privé vertrek, waar hij een zijner cliëntele, Mr. Smithfield reeds op hem vond wachten.

Weldra was hij met dezen heer in een druk gesprek gewikkeld en dacht hij blijkbaar aan zijn geknoei, boven in het kleine vertrekje, heelemaal niet meer.

Langer dan een half uur duurde dit gesprek en toen Mr. Smithfield eindelijk vertrok en Murray dacht aan het werk te kunnen gaan om datgene af te maken, waaraan hij dien ochtend slechts eenige oogenblikken had kunnen werken, werd hij hierin teleurgesteld, daar de portier wederom een nieuwen bezoeker aanmeldde.

Het lag Murray op de lippen om belet te geven, maar bij nader inzien oordeelde hij het toch raadzaam den bezoeker niet af te schepen. Het kon een zaak van gewicht zijn.

Het kaartje, dat de bezoeker had afgegeven, droeg den naam van Mr. Wilfrid Knox, een naam, dien Murray nog nooit gehoord had.

Ook de komst van den bezoeker maakte hem niet veel wijzer. De man was fatsoenlijk gekleed, liep een weinig gebogen, had een grijzend puntbaardje en blijkbaar zwakke oogen, want deze werden haast geheel verborgen door een licht groen gekleurden bril, ter bescherming tegen het felle licht.

Murray wees met een kort gebaar op een stoel, schreef nog eenige woorden op het blad papier, dat voor hem lag en zette zich toen tot luisteren.

— Wat kan ik voor u doen, Mr... met een blik op het kaartje... Mr. Knox? vroeg de bankier beleefd maar kort, ten bewijze, dat hij niet veel tijd had.

— Mijnheer Murray, — zei Knox op eenigszins weifelenden toon en met zachte trillende stem, — ik kom niet voor mijzelf, maar voor anderen. Ik acht het noodig, u hierover in de eerste plaats in te lichten, alvorens ik verder ga.

De bankier scheen te vermoeden waar de man op aan stuurde en maakte een ongeduldig gebaar.

Zonder zich daardoor uit het veld te laten slaan, vervolgde Knox:

— Het doel van mijn komst is uw liefdadigheid in te roepen voor een instelling, die zeer zeker uw sympathie zal hebben en die...

Murray eenigszins geïrriteerd door het langzame spreken van zijn bezoeker en begrijpend, dat het hier een verzoek om geld betrof, viel Knox ruw in de rede.

— Het spijt me, mijnheer Knox, maar...

— ...maar ik ben niet van plan wat te geven. Ik zal den zin maar aanvullen. Deze woorden zei de bezoeker op geheel anderen toon. Ook zijn houding was geheel veranderd. Hij had zich kaarsrecht opgericht en zijn oogen schenen achter de donkere brilleglazen vuur te schieten.

— Mijnheer Murray, ik heb de eer u te kennen, maar kan tot mijn spijt niet zeggen, dat het een genoeg is. Uw antwoord had ik verwacht en ik heb mijn vraag alleen gesteld pour acquit de conscience. Neen, doe geen moeite te bellen, ik kan alleen mijn weg wel vinden en u behoeft den portier niet te waarschuwen, trouwens het zou u weinig baten, want de man zou toch niet komen.

Met een ruk nam Knox zijn bril af, trok een pruik van zijn hoofd en verwijderde ook het puntbaardje. Een geheel ander man stond den bankier aan te zien. De staalgrijze oogen schenen tot in zijn ziel te willen dringen.

— Ofschoon uw tijd blijkbaar zeer kostbaar is, moet ik u toch eenige oogenblikken ophouden, maar ik zal het kort maken. Ik wil u alleen vertellen, dat ik van plan ben wat mij niet gegeven wordt eenvoudig te nemen. Mijn naam is niet Knox, maar Raffles, John Raffles....

— De gentleman-inbreker?... riep Murray op woesten toon uit.

— Precies, mijnheer Murray, Wat ik niet krijg, neem ik. Neen, doe geen moeite met die telefoon, want beide toestellen, zoowel huis- als gemeente-telefoon zullen hun werk niet verrichten. Ziet u dit draadtangetje? Dat heeft ze voorloopig buiten dienst gesteld. Opdat we tenminste een paar minuten rustig kunnen praten.

— Maar dat is onbeschaamd....

— Zooals u het noemen wilt, mijnheer Murray, maar luister. Ik heb vijftigduizend pond sterling noodig voor...

— Niet meer? vroeg den bankier met ironie.

— Neen, niet meer, antwoordde Raffles volkomen rustig. Als u mij die niet geeft, kom ik ze weghalen.

— Dat noem ik sterk, riep de bankier uit.

Weghalen, zeg je? Je denkt zeker, dat ik mijn geld zoo maar op mijn lessenaar of op tafel laat slingeren. Het zou te dwaas zijn, maar ik wil er alles onder verwedden, dat je daar nuchter van zult blijven.

— In de eerste plaats, mijnheer Murray, heb ik u geen verlof gegeven mij te tutoyeeren en verzoek ik u ook niet grof te worden, want dat kan ik ook zijn, maar dient tot niets. Zooals u ziet kom ik royaal uit voor hetgeen ik wil. Ik dacht dat ge sportman genoeg waart om mij evenzoo te behandelen....

Murray begon onwillekeurig te lachen. De brutaliteit van zijn bezoeker werkte op zijn fantasie.

— Ik moet zeggen, dat ik nog nooit....

— Dat begrijp ik, hernam Raffles nu ook lachend. Ik ben ook niet iedereen. Ik geloof, dat ik over de noodige originaliteit wel beschik. Maar om op ons à propos terug te komen... is het u ernst met die weddenschap?

— Om hier weg te halen wat ik u niet geven wil? Ja zeker. Ik zou wel eens willen zien, dat....

Raffles stak zijn hand op om den woordenstroom te stuiten.

— Laten we dan niet langer tijd verliezen, mijnheer Murray, uw tijd is kostbaar maar de mijne ook. Ik wil gaarne met u wedden. Schrijft u maar op. Ik neem u vijftig duizend pond sterling af. Doe ik dat niet, dan betaal ik u hetzelfde bedrag uit.

Murray stond paf, Zoo iets had hij nog nooit gehoord.

— Meent u dat, mijnheer....

— Raffles, John Raffles, om u te dienen, gooit u dat kaartje maar in de prullenmand, dat was maar camouflage.

Wederom begon Murray te lachen. Maar wie garandeert mij?

— O, dat zal ik zelf doen, mijnheer Murray. Wij doen hier zaken, niet waar?

Raffles tastte even in zijn binnenzak en haalde er een stapeltje banknoten uit.

— Wilt u maar even natellen, ik had er op gerekend.

Murray viel van de eene verbazing in de andere, maar nam de banknoten toch aan. Hij telde. Het was precies tot een bedrag van vijftig duizend pond sterling, dat hij in de hand hield.

— U wilt uw bedrag daar zeker wel naast leggen, niet waar, mijnheer Murray, zei Raffles bedaard. Zaken zijn zaken.

Murray keek Raffles even door zijn half gesloten oogleden aan, ging toen naar de groote brandkast in den hoek van het vertrek en keerde met een dikke portefeuille terug. Hij telde eveneens een bedrag van vijftig duizend pond sterling uit.

— En waar denkt u dat geld op te bergen? vroeg Raffles.

— Moet ik dat zeggen? vroeg de bankier. Neen, waarde heer, dat zou al te gemakkelijk zijn. U kunt wel verlangen, dat ik het open en bloot op mijn bureau laat liggen.

— Wees niet dwaas, zei Raffles op ijskouden toon. U weet zeer goed, dat ik dat niet bedoel. Mijn verlangen is, dat u het geld hier in dit gebouw opbergt; waar, behoef ik volstrekt niet te weten. Mijn eenige eischen zijn: hier in huis opbergen en geen politie in huis halen om mij te beletten te werken. Zweer mij dat.

Murray dacht eenige oogenblikken na. En als ik weiger? vroeg hij.

Raffles haalde zijn schouders op. Dat zou slechts uitstel van executie zijn, zei hij bedaard. Wat ik in mijn hoofd heb, volvoer ik, al duurt het dan misschien ook wat langer. Maar ter zake. Wilt ge aan die eischen voldoen? Het zijn toch waarlijk geen overdreven voorwaarden.

— Nu komaan, ik wil het doen, zei hij ten slotte. Ik zal het geld hier in dit gebouw opbergen en geen politie of andere lieden in huis halen om u in uw... laten we zeggen... werkzaamheden te beletten. Is mijn woord voldoende?

— Ongetwijfeld, zei Raffles, zonder een oogenblik te aarzelen. Meer verlang ik niet. Ik zal u niet langer ophouden. Dank u voor het onderhoud, mijnheer Murray, au revoir.

Raffles ging langzaam naar de deur en draaide zich toen om.

— A propos, mijnheer Murray, dat van de telefoons en van uw bel was maar gekheid. U kunt ze gerust gebruiken, hoor. Ik heb niets stuk gemaakt. Adieu!

Zonder verder acht te slaan op hetgeen Murray hierop zei, was Raffles in een oogwenk verdwenen.

Eenige minuten later vertrok Murray eveneens. Hij had schik in het geval.

— Dat was dus die geduchte John Raffles, waarnaar de politie van Scotland Yard reeds zoo lang zocht. Jammer eigenlijk, dat hij hem niet kon overleveren. Maar een man een man, een woord een woord. Hij had zijn woord ge-

geven en hij zou het houden. Bespottelijk om te denken, dat hij het geld hier kon weghalen. Wat dacht die vent wel? Hij wist natuurlijk niets af van de nieuwe kluisinstallatie, die hij onlangs door die Hollandsche firma had laten inrichten en die de kluis tegen alle mogelijke diefstallen verzekerde. Daar gingen die honderd duizend pond sterling in, natuurlijk. Jammer, dat hij geen datum had bepaald. Maar hij dacht wel, dat Raffles er geen gras over zou laten groeien en dan zou hij hem meteen zeggen, dat hij niet meer dan twee pogingen mocht doen en binnen een maand tijds, anders zou hij de wedenschap als verloren beschouwen. Ja, dat zou hij doen.

Aldus in gedachten verdiept, ging Murray het vertrek uit en begaf zich naar het souterrain.

Maar op weg daarheen, bedacht hij zich. Hij wilde zich eerst overtuigen, dat alles in orde was en hij wenkte den portier.

— Is die... die mijnheer, die zoeven bij mij was, weggegaan? vroeg hij den man. Deze keek zijn patroon even verbaasd aan. Wat bedoelde hij met die vraag.

— Ja, natuurlijk, mijnheer. Had hij moeten wachten?

— Neen, neen, zei Murray lachend. Ik vraag het maar voor alle zekerheid. Ik, ik geloof, dat ik dien man niet al te goed kan vertrouwen. Heb je hem goed aangekeken, toen hij kwam en toen hij wegging? Zou je hem altijd kunnen herkennen?

— Ja zeker, mijnheer. Dat puntbaardje en die groene bril! Ja zeker, ik zal hem altijd kunnen herkennen.

— Nu, ik denk, dat je daar weinig aan hebt, want dat was slechts een vermomming. Hij zal er in werkelijkheid wel anders uitzien.

De portier keek een weinig verbaasd. Een vermomming? zoo dacht hij. Waarvoor zou dat gediend hebben. Wat was die man dan van plan?

Maar daar zijn patroon de deur doorging, die naar de benedenvertrekken leidde, vroeg hij niet verder, maar ging de portiersloge weer binnen.

Murray begaf zich nu, zonder te aarzelen, naar de kluis en sloot daar het aanzienlijke bedrag aan banknoten, dat hij los in zijn zak had gestoken, in en klom toen weer de trap op naar boven.

In zijn kamer aangekomen, teekende hij eenige

stukken, die voor hem waren gebracht en belde toen om zijn secretaris.

— Clark, ik ga uit en kom waarschijnlijk niet voor zes uur terug. Blijf even op mij wachten als ik er met sluitingstijd nog niet ben. Teek en jij de post maar.

— Heel goed, mijnheer.

Murray nam zijn hoed van den portier in ontvangst, maar ging nog niet heen. Hij ging met de lift naar boven, waar hij uit het kleine, geheime vertrekje het pakket met het schilderijtje nam en den door hem getikten brief.

Toen ging hij weer naar beneden en verliet het gebouw.

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk III.

Baas boven baas.

— Charly, doe me het genoeg en sla eens even het register M op en kijk eens voor me na wat voor man die Murray eigenlijk is.

— Onmiddellijk Edward, luidde het antwoord.

Dit antwoord werd gegeven door een jongen man van aangenaam uiterlijk. Hij was de secretaris van Lord Edward Lister en diens rechterhand.

Hij was lang zoo slank en lang niet als zijn meester, eerder iets beneden het middelmatige, maar overigens goed geproportioneerd. Zijn haar was donkerblond en krullend, zijn gelaatskleur blank, zijn mond tamelijk groot en zijn oogen blauw. Hij had een vroolijken aard en zijn mond stond eeuwig naar lachen.

Raffles was zoo juist thuis gekomen en had zijn secretaris verteld van de weddenschap, die hij met Murray had aangegaan. Nu wilde hij alles van dien man weten, opdat hij goed beslagen ten ijs zou komen.

Brand ging naar een groote boekenkast, die een der lange wanden van het groote bibliotheekvertrek besloeg, opende de deur en haalde van een der planken, die met rijen mappen, netjes alfabetisch gerangschikt, was bezet, een map, die den letter M droeg en ging hiermede naar zijn lessenaar en begon de bladen, die daarin met klemmen waren vastgemaakt, door te zien.

Weldra had hij gevonden wat hij zocht en begon te schrijven.

In dien tijd had Raffles zich naar zijn bureau begeven en haalde uit een kastje, dat hij door een geheime veer deed openspringen, een tasch,

die blijkbaar met zware voorwerpen was gevuld. Hij opende de tasch en begon den inhoud aan een onderzoek te onderwerpen.

Juist toen hij daarmede gereed was, legde Brand de pen neer en wendde zich tot zijn meester.

— Wil je even luisteren, Edward? Ik heb hier zijn geheele doopceel gelicht.

— Ik ben een en al oor, Charly, zei Raffles lachend, terwijl hij zich in een gemakkelijken stoel liet vallen en zich tot luisteren schikte.

Brand las:

— Murray Charles Winnifried. Geboren in 1872 te San Francisco. Van gewone afkomst, maar een geducht zakenman. Bekleedt geen enkele openbare functie. Volgens zijn eigen woorden heeft hij alleen tijd voor zaken, waarmede geld te verdienen is. Bezit geen enkele liefhebberij. Is totaal van het minste kunstgevoel ontbloot. Houdt niet van muziek. Kan geen foxtrot van een mazurka van Chopin onderscheiden. Heeft van schilderen niet het minste verstand. Elk stuk muziek is voor hem een moppie en een schilderij een stuk verfgelodder. Vindt een oleografie, het liefst stevig kakelbont, even mooi of nog mooier dan een schilderij van Rembrandt. Verdient geld als water. Gaat er trotsch op nog nimmer één cent aan werken van openbare liefdadigheid te hebben uitgegeven. Bezit een prachtig heerenhuis in Hyde Park Lane en een groot landhuis in Warren Point. Beide huizen zijn gemeubileerd op een afzichtelijke manier. Hij is te trotsch om naar raad te luisteren en zegt dat hij zijn huizen

inricht op de manier zooals hij dat wil, al vindt de heele wereld dat ook leelijk. De heele wereld kan voor zijn part naar de maan loopen. Paragraaf twee. Hij is.....

— Laat maar Charly, ik weet al genoeg. Als ik nog langer naar die levenschets luister, word ik, met verlof, misselijk. Precies de vent waarvoor ik hem altijd gehouden heb. We zullen hem eens mores leeren.

— Hoe denk je het te doen, Edward?

— Ik weet het nog niet Charly, al staat het mij ook flauw voor den geest.

— Heb je onze hulp noodig, Edward?

— Maar natuurlijk, beste jongen, zonder jou en Henderson, zou ik van gehuurde krachten moeten gebruik maken en nog afgezien van het onbetrouwbare, houd ik daar niet van, zooals je weet.

— Wat moeten we doen? Gaan we er vanavond al op uit?

— Dat zal ik je vertellen. Ik ga vanavond eens op exploratie uit, al denk ik niet, dat ik vanavond mijn slag al kan slaan. Misschien ook wel, dat zal van de omstandigheden afhangen. Maar jullie behoeven niet met me mee, Voor jullie heb ik een ander karweitje.

Dat landhuis in Warren Point, dat moet onder observatie blijven en ook zijn huis in Hyde Park Lane. Ik wil graag weten wat sijnjeur zool uitvoert. Hij is, zooals uit het register blijkt, ongetrouwd en zal dus wel niet veel in huis zitten.

Menschen van zijn soort zoeken hun plezier altijd buitenshuis. Als je het met Henderson nu zóó wilt regelen, dat jullie elk een huis voor jullie rekening nemen en het doen en laten van Murray nagaat, dan kom ik alles te weten wat ik weten wil. Desnoods neem je een paar losse krachten in dienst om je bij dit werk bij te staan, maar denk er vooral om vertrouwde lui te nemen. Kijk niet op een paar pond, het gaat hier om een bedrag van vijftig duizend pond, dus er kan wel wat van af.

Brand, die aandachtig geluisterd had, knikte ten bewijze dat hij begrepen had.

— En denk je geen hulp noodig te hebben bij datgene wat je van plan bent zelf op te knappen? vroeg Brand.

— Neen, Charly, dank je wel. Ik denk wel, dat ik het vanavond of beter gezegd, vannacht, wel alleen af kan. Maar ik zou wel graag hebben, dat jij en Henderson zo gauw mogelijk ver-

trokt, want het kan best zijn, dat hij een plan heeft, dat hij wil uitvoeren, voor wij op het tooneel zijn verschenen. Heb je al geluncht?

— Ja, We zijn gereed om onmiddellijk te vertrekken.

— Doe dat dan, Charly, als een goede kerel. Ik laat de regeling van deze aangelegenheid heelemaal aan jou over. Ik weet, dat ik op je rekenen kan.

Brand stond op, drukte zijn vriend de hand en begaf zich na in de vestibule zijn hoed opgezeten te hebben, naar de garage achter in den tuin, waar hij zeker was Henderson te zullen aantreffen met het verzorgen van de automobielen van zijn meester, die hij vertroetelde als den appel van zijn oogen.

Raffles bleef alleen achter. Wie mocht denken, dat de Gentleman-Inbreker in het vooruitzicht van zijn plan, onrustig of zenuwachtig zou wezen. heeft het mis. Raffles was zoo kalm en rustig alsof hij van plan was dien avond een wandelingetje te maken in den maneschijn langs het Thames Embankment of zoo. Het was zelfs twijfelachtig of hij er wel aan dacht. Zeer te betwijfelen zelfs, want nadat hij den inhoud van zijn tasch, die een uitgezochte verzameling van de meest vernuftige inbrekerswerktuigen bevatte, onderzocht en in orde bevonden had, wijdde hij oogenschijnlijk geen aandacht meer aan de zaak, maar ging zich te goed doen aan de warme lunch, die door zijn trouwen kamerdienaar Gastor op een zilveren dienblad was binnengebracht, terwijl hij al etende eenige tijdschriften doorbladerde.

Toen hij hiermede gereed was, bracht hij een uurtje in de bibliotheek door, en begaf zich daarna naar de muziekzaal, waar hij achter den grooten mahoniehouten vleugel plaats nam en een reeks brillante fantasieën ging spelen, die menig beroemd pianist, die in het openbaar optrad, hem niet zou hebben kunnen verbeteren.

Tegen dat het donker begon te worden, stond hij op, nam een bad en kleedde zich voor het diner, dat hij gewoon was in de restauratiezaal van de Windsor-Club, waarvan hij vice-president was, te gebruiken. Na het diner bleef hij met eenige kennissen een partij biljart spelen en begaf zich toen naar huis.

Op zijn kamer aangekomen, opende hij een geheim vakje in een der wanden en haalde daaruit een telefoontoestel te voorschijn. Het had een bizonderen vorm, welke geheel afweek van

die, welke bij de abonnés in gebruik zijn.

Onder aan den voet was een langwerpige kastje aangebouwd, dat hij met een sleutelje opende. Het bevatte een ebonieten rol, waarop een zilveren naald rustte. Door het mechaniek in werking te brengen, was hij in staat de gesprekken, die gedurende zijn afwezigheid op de ebonieten rol waren opgevangen te laten herhalen.

De rol echter had hem niets te vertellen. Er bleek gedurende zijn afwezigheid niemand opgebeld te hebben.

— Zoo, zoo, dus mijn waarde vrienden Brand en Henderson hebben me niets te vertellen gehad. Zooveel te beter, mompelde hij.

Een blik op zijn polshorloge deed hem zien, dat het bij twaalven was en hij besloot zijn tocht aan te vangen.

Op straat riep hij een taxi aan en gaf den chauffeur bevel naar Fleetstreet te rijden, vanwaar hij zijn tocht verder te voet voortzette.

In Fenchurchstreet aangekomen, maakte hij eerst een tocht rondom het blok gebouwen, waarvan het gebouw van Murray Ltd. een deel uitmaakte en zag dat hij aan den achterkant gemakkelijk over een tamelijk laag hek kon klimmen, waarachter hij vermoedde, dat zich een tuin of open plek grond zou uitstrekken.

Hij inspecteerde de nauwe straat, waaraan dat hek gelegen was, maar kon niets verdachts ontdekken, zoodat hij besloot van de gelegenheid gebruik te maken. Binnen enkele seconden was hij over het hek en stond hij op de groote, vierkante perrontegels van een open plaats. Het was pikdonker om hem heen. Maar toch durfde hij zijn elektrische lantaarn niet te laten ontgloeien uit vrees, dat een toevallig voorbijganger hem mocht zien en alarm maken.

Voetje voor voetje ging hij vooruit tot hij aan een hoogen muur kwam. Hij liep daar langs en kwam ten slotte aan een soort inham, die hem voor de blikken van mogelijke voorbijgangers onttrok, zoodat hij dan ook onmiddellijk zijn lantaarn voor den dag haalde.

De sterke lichtbundel, die uit het kleine, handige lantaarntje schoot, stelde hem in staat de situatie op te nemen.

Deze bleek voor zijn doel niet al te gunstig. Nergens was een deur of raam te bekennen en hij stond eenige oogenblikken te overleggen wat hem nu te doen stond. Hoe hij ook peinsde, het scheen, dat zijn anders zoo vlugge geest

hem in den steek liet, want hij besloot ten slotte op zijn schreden terug te keeren, om 't dan maar aan de voorzijde te probeeren.

Hij doofde zijn lantaarn en begaf zich naar het hek, dat hij weer overklauterde. Maar toen hij er over was, stond hij in een heel andere omgeving als zooeven. Bij nader onderzoek bleek, dat hij een ander hek overgeklimmen was en dat hij zich nu in een kaal, armzalig achtertuinje bevond van een kantoorgebouw, dat achter dat van Murray Ltd. gelegen was.

Met behulp van het licht van zijn lantaarn merkte hij, dat hier vensters en deuren bij de vleet waren, zelfs zoo veel, dat hij indien hij daar had willen inbreken een *embarras du choix* had gehad.

Hij keek omlaag, toen naar beide zijden, naar het scheen besluiteloos wat te doen. Toen keek hij omhoog en gaf zich een klinkenden klets tegen het voorhoofd alsof hij zich zelf voor een verzuim wilde straffen.

Het volgende oogenblik had hij uit zijn tasch een looper te voorschijn gehaald, waarmede hij na enkele minuten probeeren, een deur had geopend. Het was nu uiterst gemakkelijk voor hem in het gebouw van Murray te komen.

Zich bijlichtend met zijn zaklantaarn ging hij op zijn dooie gemak alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, de trappen op naar boven. De eenige concessie die hij aan het middernachtelijk uur deed, was, dat hij op de punten van zijn voeten liep, zoodat hij dan ook niet het minste geraas maakte.

Boven op zolder aangekomen vond hij zonder de minste moeite de brandgang en de deur, die uitkwam in de gang van het kantoorgebouw van Murray.

Hij had alle deuren die hij met of zonder hulp van zijn looper geopend had, onmiddellijk achter zich gesloten, zoodat hij het gebouw, waarin hij ingebroken had kon verlaten, zonder het minste spoor van zijn aanwezigheid achter te laten.

In het huis van Murray deed hij nu hetzelfde wat hij in het andere huis had gedaan, doch in omgekeerde volgorde. Nu daalde hij langs de trappen naar beneden en begaf zich onmiddellijk naar het sousterrain, waar de ingang van de kluis was.

Want hij twijfelde er geen moment aan, dat het aanzienlijke bedrag aan bankbiljetten door

Murray in de brandkast, welke zich in de kluis bevond, was opgeborgen.

Raffles wist dat met bijna wiskundige zekerheid en had dan ook zijn maatregelen genomen. In zijn tasch, hoe klein deze betrekkelijk ook was, bevond zich een instrument, dat hij zelf had uitgevonden. Het was niets anders dan een soort snijbrander, maar een van bijzonder maaksel. Door de stekker, die aan het snoer zat, eenvoudig met een stopcontact van de gemeentelijke elektrische geleiding te verbinden, was hij in staat het instrument te gebruiken met bijna onfeilbare zekerheid. Hij had hieraan gedacht, toen hij met Murray zijn weddenschap aanging.

Op de onderste verdieping bevond zich een deur van pantserstaal, die naar de trap leidde waarlangs men moest afdalen om bij de kluis te komen.

Raffles begon zacht te fluiten toen hij die deur onderzocht.

— Dat is van den Dordrechtschen fabrikant, die ook mijn muurkluis heeft geleverd. Het beste werk dat bestaat, maar ik denk dat mijn instrument er toch wel doorheen gaat. Met de kluisdeur zelf zal ik meer last hebben. Allons, aan den arbeid!

Hij zette zijn tasch neer, haalde het instrumentje, dat niet grooter was dan een klein breekijzer, te voorschijn, zocht en vond een stopcontact, dat door het kantoorpersoneel gewoonlijk gebruik werd voor een looplamp, waarmee zij zich bijlichtten, wanneer zij de trap naar de kluis afdaalden en begon bij het licht van zijn zaklantaarn met het instrument een gat in de stalen deur te snijden.

Was het fabrikaat van den Dordrechtschen fabrikant uitstekend genoemd, het instrument van zijn eigen maaksel was het ook, want ofschoon het tamelijk langzaam ging en het Raffles menigen zweetdruppel kostte, toch slaagde hij er in door de stalen platen heen te snijden.

Na anderhalf uur met inspanning te hebben gewerkt, had hij een gat, groot genoeg om zijn hand er door te steken. Nu was het betrekkelijk gemakkelijk om de schoten te laten werken.

Vóór hij hiertoe echter overging, keek hij op zijn horloge. Het was bijna twee uur en Raffles trok een scheef gezicht.

Anderhalf uur voor deze deur, mompelde hij, dat is voor de kluisdeur zelf minstens twee en

een half uur, misschien wel drie, dan is het vijf uur. Ik zal me dus moeten haasten.

Hij stak nu zijn hand door de opening en onderzocht den stand der schoten. Dit onderzoek scheen naar zijn zin uit te vallen, want hij trok nu zijn hand terug, nam een eigenaardig gevormde tang uit zijn tasch, bracht die in de gemaakte opening en het volgende oogenblik draaide de zware deur geruischloos op hare scharnieren.

Terwijl hij dit deed, had hij zijn lantaarn op den grond gezet en de lichtbundel, die daaruit te voorschijn kwam werd nu onderschept door de opengezwaaide deur. Hierdoor was de opening in duisternis gehuld.

Raffles twijfelde er echter niet aan of beneden in het sousterrein zou hij wel een schakelaar voor het elektrische licht vinden en daar hij begreep, dat dit gedeelte van het huis geen vensters of deuren had, zou hij die, zonder gevaar te loopen zich aan voorbijgangers, die hem zouden kunnen zien, te verraden, kunnen gebruiken.

Zonder zich de moeite te geven zijn zaklantaarn van den grond te nemen, waarschijnlijk omdat hij zoo spoedig mogelijk wilde voortmaken, zette hij zijn voet op de bovenste trede van de trap.

Met een kreet van schrik trok hij dien echter onmiddellijk weer terug. Hij had in water getrapt. Onmiddellijk bukte hij zich naar zijn lantaarn en liet den fellen lichtbundel in de donkere deuropening vallen.

Wederom uitte hij een zwakken kreet, maar nu niet van schrik, doch van pure verbazing.

Het geheel sousterrain stond onder water. Reeds de bovenste trede van de trap was door water bedekt. Dat was het eerste dat hij zag. Het tweede wat hij zag, was een voorwerp, dat op het water dreef.

Met behulp van een lange tang, waarin hij een tweede klemde, er aldus een lange roede van makend, trok hij dat voorwerp naar zich toe.

Het bleek een vierkant stuk kurk te zijn, waarop met punaises een vel papier was bevestigd. Op het vel papier waren met de schrijfmachine eenige regels getikt. Hij liet het licht van zijn lantaarn op het vel papier vallen en las:

Mijn waarde heer Raffles. Kent ge het spreekwoord: Baas boven baas? Welnu. Ik wil gaarne erkennen, dat ge een BAAS zijt in uw vak, erken gij dan ook, dat ik

in dit opzicht nog een trapje hooger sta. Wanneer ge de moeite wilt doen een catalogus aan te vragen van den fabrikant van de kluis dan zult ge zien, dat ik toch eigenlijk niets bijzonders heb gedaan.

Ik geloof, dat ge hieraan echter geen oogenblik heb gedacht. Daar we echter niet afgesproken hebben op welken datum onze weddenschap eindigt, wil ik dit nu even vastleggen, er op vertrouwend dat ge met den inhoud van deze missive accoord zult gaan. Het kan zijn, dat ge hedennacht nog niet van plan waart de kluisdeur te openen om het geld weg te nemen. In dat geval zijt ge nu op de hoogte en kunt ge uw werkzaamheden daarnaar inrichten. Ik geef u tot het einde van deze maand den tijd. Hebt ge het geld dan nog niet in uw bezit, dan is uw kans verkeken en zal ik

u bij binnendringen in mijn huis als een gewoon inbreker beschouwen en u aan de politie overleveren. Ik ben echter zoo zeker van mijn zaak, dat ge hierin niet zult slagen, zelfs niet, nu ge weet hoe ik gemeend heb mijn eigendom te moeten beschermen, dat ik u tot het einde van de maand de vrije hand laat om te trachten het geld te bemachtigen. Gaat nu maar heen en erken, dat ge uw meester hebt gevonden.

Murray.

Raffles onderdrukte een vloek en verkreukelde het briefje in zijn vuist.

— Met dat heerschap valt rekening te houden, mompelde hij.

Zonder zich de moeite te geven de deur te sluiten, pakte hij de gebruikte instrumenten in zijn tasch en vertrok langs denzelfden weg als hij gekomen was.

Hoofdstuk IV.

Brand roept: Brand!

Raffles zat met een ontevreden gezicht in een luien stoel met een geïllustreerde prijscourant van brandkasten op zijn knieën.

De prijscourant was van een Hollandsche firma, sedert jaren bekend als een der eerste brandkastfabrikanten van de oude wereld. Raffles kende haar, want ook in zijn eigen huis bevond zich een kleine muurkluis van haar maaksel, die wel het beste kon worden genoemd wat er op dat gebied te krijgen was. De catalogus, dien hij voor zich had, kwam uit zijn eigen verzameling, die door zijn vriend en secretaris keurig in orde werd gehouden.

Op het blad, waarop hij tuurde, stond een kluisdeur afgebeeld van imponeerende afmetingen. De tekst, welke er onder stond luidde:

Bovenstaande kluisdeur is het modernste en geweldigste wat de hedendaagsche techniek vermag te scheppen. Zooals men ziet is de deur rond van vorm. Hierdoor was het mogelijk deur en kozijn uit één stuk metaal zuiver machinaal te bewerken. Langs den geheelen omtrek der deur wordt nu een buitengewoon innige sluiting van blank metaal op blank metaal verkregen.

Daardoor wordt de mogelijkheid van een hermetische sluiting verkregen, doch daar geen

menschelijke kracht voldoende is, om deze zware deur in het kozijn te drukken, zóó dat ze hermetisch sluit, is ze voorzien van een toedruk-inrichting, buiten op de deur zichtbaar. Deze bestaat uit vier stalen assen, aan de uiteinden van excentrieken voorzien, deze assen komen in het midden tezamen, van waaruit de beweging geschiedt door middel van een bronzen handwiel. Wanneer men dit wiel draait, grijpen de excentrieken in de stoelen, welke zich op het kozijn bevinden en wordt de deur met onweerstaanbare kracht in het kozijn geperst.

Zonder overdrijving kan gezegd worden, dat met dit systeem het laatste woord is gesproken en dat het begrip „inbraak” hierdoor absoluut op den achtergrond wordt gedrongen.

De schoten, welke de deur afsluiten, worden door een krachtigen automaat bewogen, terwijl een tijdslot zorgt, dat de deur op den juisten tijd opengaat. Door toepassing van dit systeem bestaat er geen contact tusschen het sluitwerk en de buitenwereld, daar er geen enkele opening in de deur is aangebracht.

Teneinde te maken dat deze deur in tijd van oorlog of oproer toch een volkomen veilige afsluiting blijft vormen, wordt aanbevolen de kluis,

waarop deze deur pasklaar gemaakt kan worden, zoodanig te bouwen, dat zij een op zich zelf staand geheel vormt, hetgeen wil zeggen, dat deze kluis dan geen fundamenten mag hebben in den grond, doch dat ze los wordt geplaatst in een andere kluis.

De gangen om deze kluis heen kunnen nu in een minimum van tijd geheel onder water worden gezet, hetgeen natuurlijk alleen mogelijk is, wanneer de deur, zooals bij de ronde kluisdeur het geval is, absoluut hermetisch sluit.

De hermetische sluiting is tegelijkertijd een bescherming tegen inbraakpogingen met behulp van vloeibare ontploffingsmiddelen.

Hier eindigde de tekst van de prijscourant.

Raffles had deze uiteenzetting geheel ten einde gelezen en zat nu peinzend voor zich uit te staren. Tusschen zijn wenkbrauwen vertoonde zich de diepe verticale rimpel, het zekere teeken, dat zijn geest op één punt geconcentreerd was.

Blijkbaar vond hij het een moeilijk geval, want zonder zich te bewegen, bleef hij geruimen tijd in zijn nadenkende houding volharden.

Eindelijk stond hij op.

— Neen, met gewone middelen kan het niet, — mompelde hij voor zich heen, — en als het niet met gewone middelen lukt, dan zal ik mijn toevlucht moeten nemen tot buitengewone. We zullen wel zien.

Terwijl hij zijn alleenspraak binnensmonds voortzette, ging hij de kamer uit, de trap af en door de tuinkamer naar den tuin, waar hij weldra het groote tuinhuis, dat aan de garage grensde, binnentrad.

Onder dat tuinhuis bevond zich een uitgestrekte ondergrondsche ruimte, welke door hem als atelier, laboratorium, werkplaats kortom, zooals men het maar noemen wilde, was ingericht.

Deze ruimte was voor Raffles een toevluchts-oord, wanneer hij zich in moeilijkheden bevond. Dan daalde hij daarin af en temidden van zijn apparaten, instrumenten, werktuigen en gereedschappen, waarvan hij een groot deel zelf uitgevonden en vervaardigd had, vond hij gewoonlijk datgene wat hem ontbrak om de moeilijkheid, waarin hij zich bevond, te boven te komen.

Ook thans ging hij hierheen en het duurde niet lang of hij was verdiept in allerlei berekeningen en technische teekeningen, die hij ontwierp op het vel teekenpapier, dat hij op de groote teekenplank, welke op een zeer practische, naar alle zijden verstelbare ezels rustte, had bevestigd.

Plotseling wierp hij het potlood, dat hij in zijn hand hield, neer.

— Maar natuurlijk, mompelde hij, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht. Het is simple comme bonjour. Door die deur kom ik met glans heen. Als het moet in den tijd van een paar minuten.

Hij begaf zich nu naar een afgesloten kast aan een der langste wanden van het laboratorium, opende de deur met een zeer fijn sleuteltje van bijzonder maaksel en nam van een der planken een voorwerp, dat het beste te vergelijken is met een metalen doos. Het was eenigszins langwerpig van vorm en aan alle zijden volkomen glad gepolijst. In een der korte zijden bevond zich een zuiver cirkelvormige opening, afgesloten door een schuif, die door middel van een drukknop, die zich vlak daarboven bevond, kon worden geopend.

Aan de onderzijde bevond zich een schroefdraad. Aldus leek de doos eenigszins op een metalen photographische camera van het kleinste soort en waarvan de Fransche optische firma's het monopolie schijnen te bezitten.

De doos was echter geen camera, zooals aanstonds zal blijken.

Raffles haalde nu een klein statief uit de kast, schroefde daar de doos op en plaatste het geheel midden in de werkplaats.

Nu haalde hij een dikke, ronde, ijzeren staaf te voorschijn, plaatste die op een meter of drie afstand van het toestel en wilde juist met een proefneming beginnen, toen er boven de deur, waardoor hij naar binnen getreden was, een rood lampje begon te gloeien.

Raffles begreep dat signaal onmiddellijk. Het was het teeken, dat Brand thuis gekomen was en verlangde binnengelaten te worden.

Hij begaf zich naar een der hoeken van het ruime vertrek, waar zich een stel handels bevonden en draaide een daarvan naar beneden. Het roode lichtje ging uit en maakte plaats voor een groen. Vervolgens haalde hij een tweede handel over en met een zacht schurend geluid draaide het ijzeren luik, waardoor hij zooeven naar binnen was gegaan, om een onzichtbare as, om toegang te verleenen aan zijn vriend, die vroolijk het stalen laddertje begon af te dalen.

— Zoo Edward, ben je thuis, en... ben je geslaagd? vroeg Brand.

De secretaris keek zijn meester aan en toen behoefde hij geen antwoord meer. Hij zag op dat fraaie, regelmatig besneden gelaat een mis-

moedigen trek, dien hij er slechts zelden op zag en begreep onmiddellijk, dat Raffles een teleurstelling had ondervonden.

Raffles wees zwijgend op de toebereidselen, die hij gemaakt had met de metalen doos.

Brand begreep onmiddellijk wat dat beteekende.

— Aha, zeide hij als voor zich zelf, moet de straaldoos in werking komen? Is de brandkast-deur je te machtig geweest?

— Och neen, antwoordde Raffles, dat niet. Ik ben tamelijk gemakkelijk door een stalen deur heengekomen en ik zou stellig de groote ronde deur....

— Ronde deur? riep Brand uit, heeft Murray een ronde kluisdeur? Dat zal een karwei worden om daar doorheen te komen.

— Dat zal het zeker, maar met deze straaldoos is het natuurlijk een oogenblikje werk, ofschoon ik er met mijn staalsnijder ook wel gekomen zou zijn, al had het dan ook denkkelijk wel wat langer geduurd. Maar dat is het ergste niet. Ik kon er eenvoudig niet bij.

— Kon je er niet bij? riep Brand met verwondering uit. Hoe kwam dat?

Raffles vertelde hem nu in korte woorden zijn wedervaren van dien nacht.

Brand luisterde aandachtig toe en toen Raffles zweeg, vertoonde zijn gelaat ook een ernstigen trek, die daarop slechts uiterst zelden te zien was.

— Wat denk je nu te doen? vroeg hij ten slotte.

— Dat is het juist wat me nu nog bezig houdt, zei Raffles. Met die straaldoos, als zij tenminste nog goed werkt, is het slechts een oogenblikje werk om door de deur heen te komen, als ik er maar bij kan.

Ik ben zoeven bezig geweest met een ontwerp om een onderaardsche gang te graven vanuit een leegstaand huis in de buurt, dat ik tot dat doeleinde wil huren. In die gang breng ik dan een naadlooze buis en sluit die buis aan op den uitlaat van de waterpijp van de kluis in Murray's huis. Ik weet alleen nog niet goed waar ik met het water moet blijven.

— Maar Edward, zei Brand, nadat hij even nagedacht had, zou het niet eenvoudiger zijn te trachten er achter te komen waar zich het handel bevindt voor den aanvoer. Als je dat eenmaal weet, kan je het water eenvoudig weg laten loopen en dan ben je klaar.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, beste jongen, maar ik zie voorloopig geen kans om

daarachter te komen. Murray weet deksels goed, dat de kranen en handels voor de onder water-zetting van zijn kluis het voornaamste is van de wereld. Die heeft hij dus zoo goed weggeborgen, dat ik met plezier een heelen nacht kan zoeken, wat zeg ik? nachten achtereen kan zoeken, zonder ze te vinden.

— Maar wacht eens, riep Brand eensklaps uit. Daar is een eenvoudig middeltje op. Ik ga even naar het waterleidingbureau en vraag daar naar een plattegrond van Murray's huis. Evenals alle groote gebouwen hier in de stad, moet een tekening van de ligging der waterbuizen op dat bureau berusten en het zou me sterk verwonderen als we daaruit niet zooveel te weten kwamen, dat we met tamelijk groote zekerheid de ligging der kranen daaruit kunnen opmaken.

— Charly, ik kan niet anders zeggen, dan dat je last heb gehad van een heel helder oogenblik, riep Raffles lachend uit, terwijl hij zijn secretaris op den schouder klopte.

— Dat is een schitterend idee van je en we moesten dan ook maar zien, dat we die tekening zoo spoedig mogelijk te pakken kregen. Het eenige bezwaar is misschien, dat men ons die tekening niet zal afstaan, omdat we geen geldige reden kunnen aanvoeren.

— Laat dat maar aan mij over, Edward, riep Brand vroolijk uit, wiens oogen weer als altijd lachten.

— Uitstekend, maar vóór je gaat, Charly, moet je me nog even je wedervaren vertellen. Wordt het huis van Murray in het oog gehouden.

— Er kan geen kat in of uit gaan of het wordt mij gerapporteerd, antwoordde Brand. Ik heb twee betrouwbare luidjes op wacht gezet voor het huis in Hyde Park Lane, terwijl dat ook gebeurd is in Warren Point, waar Henderson nog is. Ik kon hem met geen stok daar vandaan krijgen. Hij zei maar, dat jij hem in opdracht had gegeven om dat huis te bewaken en dat hij dat zou blijven doen, al zou ik ook een heel leger huren, om de wacht rondom het gebouw te betrekken. Dat is dus in orde.

Raffles begon te lachen. Die goede, brave Henderson, zei hij. Al zou de wereld naast hem instorten. Ik geloof niet dat hij zijn post zou verlaten, voor ik hem daartoe verlof had gegeven. Heeft hij nog wat bizonders ontdekt?

— Ik ben zoeven bij hem geweest, maar er

is zoo goed als niets gebeurd. Het huis schijnt geheel onbewoond te zijn. Gisteravond omstreeks acht uur kwam Murray in zijn auto aanrijden. Hij liet volgens het verhaal van Henderson zijn wagen voor het hek staan en liet zich zelf in met zijn huissleutel. Hij is zoowat een uur binnen geweest en vertrok toen weer onmiddellijk in de richting van Londen. Verder is er niets bizonders gebeurd. Er was geen levende ziel te bespeuren, hetgeen Henderson gemakkelijk kon waarnemen, omdat het huis op een heuvel ligt in het midden van een enorm groot grasveld. Murray schijnt van een ruim uitzicht te houden.

— Zoo, dus is hij gisteravond even in het huis geweest? Nu enfin, zoo iets kan gebeuren, zonder dat we er buitengewone beteekenis aan behoeven te hechten, maar het is toch goed, dat Henderson er het oog op blijft houden. Zullen we nu even de proef nemen met de straaldoos, of wil je liever onmiddellijk vertrekken.

— Nu, een oogenblikje kan het nog wel lijden, zei Brand, na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen.

Raffles begaf zich nu naar de straaldoos, die hij op drie meter afstand van de ronde, ijzeren staaf had opgesteld en stelde het toestel op nauwkeurig denzelfden afstand in. Toen hij daarmee gereed was, waarschuwde hij Brand vooral te blijven staan, waar hij stond en bracht de straal in werking door op den metaaldraad-ontspanner te drukken.

Een nauw merkbaar geluid kwam uit de ronde opening aan den voorkant. Het was een nauw merkbaar gesis, dat zoo lang aanhield als Raffles op den ontspanner drukte en dat direct ophield, toen hij de veer losliet.

Raffles schroefde onmiddellijk de doos los en borg haar op in de kast, die hij zorgvuldig afsloot. Eerst toen begaf hij zich met Brand naar de ijzeren staaf.

Het toestel had uitstekend gewerkt. De wonderbare uitvinding van Sir Archibald, baronet van Skidaw-Hall, vervolmaakt met het balmainlicht van Brand, werkte nog even goed als den dag nadat de uitvinding voor het eerst in toepassing was gebracht. Het resultaat van de proef hield Raffles triomfantelijk in de hoogte. Van de ijzeren staaf was een zuivere schijf van een centimeter dikte afgesneden, alsof het materiaal, dat bewerkt was, niet taai gietijzer, maar koek of kaas geweest was.

— Over die kluisdeur behoef ik me dus niet ongerust te maken, zei Raffles, die onder de bedrijven zijn oude opgeruimdheid weer teruggekregen had. Als jij nu nog wilt zorgen voor die waterleidingkaart, dan geloof ik, dat Murray zijn weddenschap glansrijk verliest en dat het Tehuis voor arme weeskinderen te Brighton binnenkort vijftig duizend pond onder de bijdragen van onbekende donateurs kan bijboeken.

— Ik ga al, Edward, riep Brand, terwijl hij het ijzeren laddertje opliep. Au revoir!

Raffles, alleen achtergebleven, ruimde al de werktuigen en gereedschappen, die hij gebruikt had, ordelijk weg en begaf zich toen eveneens naar boven.

Op zijn kamer gekomen, belde hij Gaston, aan wien hij verzocht zijn hoed en stok te brengen en ging vervolgens uit.

Het was fraai weer en Raffles die zelden liep, besloot te wandelen. Hij was van plan zich naar de Windsor Club in Victoriastreet te begeven om daar de ochtendbladen in te zien en had dus volstrekt geen haast.

Terwijl hij aldus in den verkwikkenden zonneschijn wandelde, zag hij eensklaps op een kruispunt van twee drukke straten in een groote limousine een gezicht, dat hem bekend voorkwam. De auto kwam in hetzelfde oogenblik in een block, zoodat de chauffeur vaart moest minderen en waardoor Raffles ongemerkt het gelaat, dat zijn opmerkzaamheid had getrokken, van dichterbij kon beschouwen.

Weldra zag hij wie hij voor zich had. Het was Murray, die in zijn fraaie limousine gezeten, in druk, vroolijk gesprek gewikkeld was met een mooi, jong meisje.

De bankier zat druk te praten en te lachen en was blijkbaar in een uitstekend humeur.

— Misschien vertelt hij zijn vriendinnetje wel van mijn fiasco, dacht Raffles niet zonder eenig zelfverwijt.

Intusschen was de weg weer vrij gekomen en de auto schoot met verdubbelde snelheid vooruit en was weldra uit het gezicht verdwenen.

De laatste indruk, dien Raffles van den bankier had, was van een vroolijk pratend en lachend man, wien het in de wereld meeliep en die geen zorgen van welken aard ook kende.

Spoedig was hij het heele voorval vergeten en toen hij in het clubgebouw aankwam, dacht hij zelfs in de verste verte niet meer aan den bankier en zijn mooi gezellinnetje.

Daar Raffles geen kennissen vond om een gesprek mee aan te knopen en het nog te vroeg was voor de lunch, ging hij op zijn gemak in een luien stoel zitten bij het venster, dat op de drukke Victoriastreet uitzag en vanwaar hij het gewoel kon overzien.

Zijn rust zou echter niet van langen duur zijn. Nadat hij ongeveer vijf minuten zoo gezeten had, kwam een kellner hem halen, daar hij aan de telefoon werd geroepen. Er was haast bij, voegde de kellner nog aan zijn mededeeling toe.

Raffles spoedde zich naar het toestel, dat in een afgesloten cabine was ondergebracht.

— Halo, met Lord Aberdeen, — aldus meldde zich Raffles, — met wien spreek ik?

— Halo Edward, ben jij daar? klonk hem de stem van de andere zijde van den draad tegemoet.

— Ja, wat is er? Spreek op. Heb je goed nieuws?

— Dát weet ik niet, Edward, maar zoeven ontving ik bericht van Henderson, die mij telefonisch liet weten, dat er brand is geweest....

— Brand? vroeg Raffles, waar zoo?

— Vanochtend vroeg in Warren Point. Het landhuis van Murray is zoo goed als totaal afgebrand. Alleen de vier muren en dan nog gedeeltelijk, zijn blijven staan.

Er was haast geen water te krijgen, maar zelfs al was dat er wel geweest, dan nog zou het te bezien zijn geweest, dat er veel uitgericht had kunnen worden.

— Vreeselijk interessant, Charly, waar ben je? vroeg Raffles.

— Ik telefoneer op het oogenblik vanuit hotel Cecil, kan je daar ook naar toe komen of wil ik naar de Windsor Club gaan?

— Neen, laat maar, ik kom wel naar jou toe. Waar is Henderson?

— Die is natuurlijk op zijn postgebleven. Hij is er niet van daan te slaan. Hij zegt, dat hij pas weggaat, wanneer jij hem daartoe bevel geeft. Hij verliest het huis, of liever gezegd wat er van over is, geen oogenblik uit het oog. Hij laat zich zelfs zijn eten daar brengen en hij heeft een van zijn helpers gestuurd om mij te telegraferen. Hij wou absoluut niet weg. Nu het huis is afgebrand, vindt hij zich vreeselijk gewichtig en wil onder geen voorwendsel zijn post verlaten.

— Prachtig, wie weet waar het goed voor is! zei Raffles. Nu tot straks Charly, over een kwartier ben ik bij je.

Raffles liet zich hoed en stok brengen en verzocht den portier een taxi te fluiten. Twee minuten later was hij op weg naar het fraaie hotel aan het Victoria Embankment.

Terwijl hij op weg daarheen uit het portier zat te kijken, passeerden zij Fleetstreet, op den hoek waarvan het kantoor van Lloyd's Insurance Company is gevestigd en waarvan Raffles, in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, Commissaris was.

Het zien van dat gebouw deed hem op een inval komen. Hij beduidde den chauffeur te stoppen, waaraan de man onmiddellijk gevolg gaf.

Raffles steeg uit en besteeg de trappen van het fraaie gebouw.

Toen hij binnentrad, herkende de bureauchef hem onmiddellijk en ging hem buigend voor naar de bestuurskamer, waar hij Raffles een stoel aanbod en hem vroeg wat hij voor hem kon doen.

— Och Miller, wees zoo goed en kijk eens even na of wij Murray Ltd. op polis verzekerd hebben, wil je?

De man verdween om even daarna terug te komen met een dikke map onder zijn arm.

— Jawel, Mylord, Murray Ltd. is bij ons verzekerd. Ook de heer Murray als particulier. Zijn huis met inboedel in Hyde Park Lane en ook zijn landhuis te Warren Point.

— Weet u dat het afgebrand is? vroeg Raffles.

— Jawel, Mylord, antwoordde de flegmatieke Eugelschman, die dat net zooveel scheen te interesseeren alsof hij gehoord had, dat er ergens in Australië een onbetekenend schoorsteenbrandje was geweest.

— Mag ik de duplicaat-contracten even zien? vroeg Raffles en stak zijn hand uit naar de map.

— Als u blijft, Mylord, zei de chef, terwijl hij de map overhandigde.

— Wat is dit, Miller? vroeg Raffles terwijl hij een gesloten enveloppe in de hoogte hield, die hij tusschen de polissen van de map had gevonden.

— Dat is de laatste polis van den heer Murray, antwoordde deze, die hebben wij zoo juist terugontvangen van de Directie, die het stuk geteekend heeft. Het gaat over de verzekering van een schilderij.

— Van een schilderij? vroeg Raffles terwijl zijn voorhoofd zich rimpelde. Kan die enveloppe open?

— Zeker, Mylord. Zij was daar voorloopig

opgeborgen, omdat de polis nog ingeschreven moest worden.

Raffles maakte haar open, las het stuk vluchtig door en begon zacht te fluiten.

— Kan ik hier een copie van krijgen, vroeg hij.

— Ja zeker, Mylord, wanneer wilt u het hebben?

— Zoo gauw mogelijk, Miller. Stuur het maar vóór vanavond aan mijn particulier adres.

— Heel goed, Mylord. Is er anders nog iets van uw orders?

— Anders niet, Miller, dank je. Dus vanavond ontvang ik de copie?

— Zonder mankeeren, Mylord.

— Uitstekend. Adieu.

— Good bye, Mylord.

Raffles steeg buiten gekomen weer in de taxi en liet zich nu linea recta naar hotel Cecil brengen.

Brand stond reeds naar hem uit te zien en weldra waren de twee heeren in een druk gesprek gewikkeld.

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Tusschen de puinhoopen.

Raffles en Brand waren na een langdurig gesprek in hotel Cecil nog dienzelfden middag naar Warren Point gegaan en hadden zich onmiddellijk naar de plek begeven, waar Henderson als een moderne Cerberus de wacht hield over hetgeen eens een fraai landhuis geweest was, doch nu nog slechts een wanhopige hoeveelheid puin kon worden genoemd.

— Vertel me eens, James, vroeg Raffles aan zijn chauffeur, hoe het precies aangekomen is?

— Het was vanochtend zoowat half zes, Mylord, toen ik meende iets te zien bewegen aan een der hoekvensters van een vertrek op de eerste verdieping. Ik dacht onmiddellijk aan gezichtsbedrog, omdat voor zoover ik kon nagaan, zich niemand in het huis kon bevinden. Ik hechtte er dan ook niet veel waarde aan, maar hield het venster toch goed in het oog.

Eensklaps, het zal zoowat tien minuten later zijn geweest, zag ik het gordijn voor datzelfde venster weer bewegen en tegelijk ook dat van het venster daarnaast. Ik had me nu niet vergist en dacht aan inbrekers, ofschoon ik niet begreep hoe ze er in moesten gekomen zijn, want ik had het huis geen minuut uit het oog verloren en mijn helpers, die aan den zij- en achterkant van het huis zijn opgesteld, evenmin.

Weldra echter bleek, dat het geen inbrekers waren, maar dat er brand woedde in het vertrek, waarvan ik de vensters in het oog had

gehouden. Plotseling vielen de gordijnen van de ramen, ik zag door de ruiten heen, dat het vertrek met een dikken rook was gevuld en stond op het punt om een van mijn helpers te roepen, toen ik het rinkelen hoorde van een ruit.

Een der ruiten was zeker door de hitte gebarsten en nu sloegen in een oogwenk de vlammen uit en wel zoo hevig als ik dat nog nooit heb gezien. Vijf minuten na het eerste onraad was het huis een vuurzee en begreep ik, dat zelfs met de meest volmaakte blusmiddelen hier niet veel meer uit te richten viel.

Maar de blusmiddelen waren niet volmaakt. Daar mankeert heel wat aan, Mylord. Het is eigenlijk een schande, dat een plaats, die zoo dicht bij Londen ligt, over zoo'n slechte brandweer beschikt. Maar enfin, napraten helpt toch niets en ik zal maar doorgaan met m'n verhaal, ofschoon er eigenlijk niet veel te vertellen valt.

Ik behoefde nu mijn helpers niet meer te waarschuwen, want zij hadden nu ook de vlammen gemerkt en kwamen mij vragen wat zij moesten doen.

Het was grappig om te zien hoe de herinnering aan die oogenblikken voor den goeden chauffeur aanleiding was om met kinderlijke naïeviteit zich wederom het air te geven van den meerdere, die vertelt hoe hij zijn minderen bevelen heeft gegeven. Hij zette een hooge borst op en vervolgde:

— Ik gaf twee hunner bevel de brandweer telefonisch te waarschuwen, terwijl ik den derde zeide, dat hij naar de politie moest loopen.

Dat gebeurde dan ook, maar toen de brandweer kwam, viel er aan blusschen haast niet meer te denken. Door de langdurige droogte was er weinig water beschikbaar, terwijl er ook niet veel drukking was. Zooals u ziet, is het huis dan ook totaal uitgebrand.

— Zijn er al menschen geweest, om de schade op te nemen? vroeg Raffles.

— Neen, Mylord, en gelukkig ook maar, want ik had niet goed geweten wat ik met hen had moeten doen. Ik zou denkelijk eerst u opgebeld hebben om te vragen of het goed was.

Raffles begon te lachen en zei:

— Nu, James, dan is het maar goed dat er niemand geweest is, want ze hadden ontegenzeggelijk gedacht, dat je niet goed bij je hoofd zou zijn geweest. Ik heb over het heele geval niets te zeggen. Het is zuiver particuliere belangstelling.

— Jawel, Mylord, zei Henderson eenvoudig. Hij voelde ongetwijfeld het fijne onderscheid tusschen particuliere en officieele belangstelling niet en zou zeer waarschijnlijk iedereen den toegang tot de puinhoopen hebben geweigerd.

— Dus als ik je goed begrijp, zei Raffles, dan is de brand door onbekende oorzaak ontstaan.

— Jawel, Mylord. Dat is het juist wat ik zoo vreemd vind. Ik dacht eerst, dat u erg boos op mij zoudt zijn, dat er brand ontstaan was, terwijl ik op het huis paste, want u had kunnen vergen, dat ik daartegen gewaakt had, maar....

Henderson zweeg, want zoowel Raffles als Brand hadden moeite om hun lachen in te houden, terwijl hij daarvan niets begreep en heelemaal de reden niet zag van hun vroolijkheid.

— Neen, James, zei Raffles, stel je gerust. Ik begrijp heel goed dat je dien brand gaarne voorkomen had, als je daartoe maar in de gelegenheid waart geweest. Dus de brand is ontstaan, terwijl er niemand in huis was?

— Jawel, Mylord. Ik geloof, dat de eenige oorzaak kan zijn: kortsluiting. Zou u dat ook niet denken?

— Dat is best mogelijk James, antwoordde Raffles. Dat zal het wel blijken te zijn. Dus er is nog geen onderzoek ingesteld?

— Neen, Mylord.

— Ook niet door de politie?

— Neen, Mylord. Er is hier wel een inspecteur

geweest, die heel voorzichtig om het huis heeft heen geloopt, maar niet verder is gekomen dan de muren. Toen hij hoorde dat er niemand in huis was geweest, mompelde hij ook zoo iets van „kortsluiting” en „aan de assurantie overlaten” en is toen weer heengegaan en na dien tijd niet meer teruggekomen.

— Mooi zoo, dan geloof ik, dat ik eens een kijkje ga nemen. Ga je mee, Charly.

— Ik ben van de partij, Edward, riep Brand vroolijk lachend uit en stapte met Raffles naar de ruïne.

Het was eigenlijk een treurig gezicht, die vier kale, geblakerde muren te midden van de lachende natuur, maar het haalde toch niet bij den desolaten toestand inwendig.

Het was daar een geweldige chaos. Van sommige verdiepingen staken de half verbrande balken nog gedeeltelijk in de muren, zoodat men met tamelijk groote zekerheid nog de indeeling van het gebouw in verschillende kamers kon nagaan.

Zoo konden zij zien waar de badkamer geweest was en vonden op den grond te midden van allerlei verbrande voorwerpen nog de groote scherven liggen van een porceleinen badkuip en ook nog den gedeukten en verwrongen mantel van den geysier.

Terwijl zij zoo voortliepen en hun weg zochten temidden van verkoolde en verbrande voorwerpen, waarvan de aard bijna niet meer vast te stellen was, schopte Raffles met den voet tegen een ding, dat een helderen klank deed hooren, niet ongelijk aan het geluid van een gong, waarop met een stok of staaf geslagen wordt.

Raffles bukte zich en zag iets van rood koper liggen. Hij raapte het op, schudde het, om de verkoolde spaanders er uit te laten vallen en zag toen, dat het een flauw gebogen cilindervormig stuk koper was.

— De straalmantel van een electriche kachel! riep Brand onmiddellijk uit.

— Dat zie ik ook, zei Raffles, terwijl hij het voorwerp omkeerde. Ik vind het alleen vreemd, dat van het straallichaam, het zoogenaamde element niets meer te vinden is.

— Dat zal er door den schok uitgevallen zijn, zei Brand langs zijn neus weg.

Maar Raffles schudde zijn hoofd.

— Dat geloof ik niet, Charly, zei hij, terwijl hij het stuk om en om draaide. Kijk, je kunt

duidelijk zien, dat het er voorzichtig uitgenomen is. Er is niets aan verbogen en aan de schroefdraden ter weerszijden is duidelijk te zien, dat de schroeven er niet uitgevallen of uitgestooten zijn, maar behoorlijk uitgedraaid. Dat moet dus gebeurd zijn vóór de brand ontstond.

— Dat is best mogelijk, Edward, maar waarom hecht je daar zooveel waarde aan? Het kan toch best zijn, dat Murray of een der bedienden het element voor iets anders noodig heeft gehad en dat hij nog geen gelegenheid heeft gehad het weer op de oude plaats terug te brengen.

— Natuurlijk, Charly, dat zal dan ook wel geschied zijn. Daaraan twijfel ik geen oogenblik. Ik zou alleen graag willen weten, waarvoor hij het noodig heeft gehad.

Zooals je wel begrijpt, vertrouw ik dien vent voor geen halven cent. Hij is mij tē gewiekst. Het staat bij mij vast, dat de brand ontstaan is door kortsluiting en wel door kortsluiting, die hij zelf veroorzaakt heeft. Het is alleen maar de vraag hoe, want zooals uit alles duidelijk blijkt, is hij gisteravond wel in het huis geweest, maar ook weer vertrokken. Dus moet hij iets aangelegd hebben, dat in staat was kortsluiting te veroorzaken, nadat hij weggegaan was en dat moet ik zien te weten te komen.

— Ja, nu je het zegt, Edward.....

.....ruik jij het ook, vulde Raffles lachend den zin aan. Laten we maar goed uit onze oogen kijken, misschien vinden we wel iets, wat ons op het spoor kan helpen.

Geruimen tijd zochten de beide vrienden tusschen de puinhoopen. Het was niet gemakkelijk tusschen dien doolhof van verbogen ijzerwerk, verkoolde balken en voorwerpen van allerlei aard te zoeken naar iets dat hen op het spoor kon brengen van datgene wat Murray, naar Raffles dacht, kon hebben aangewend, om den brand te veroorzaken.

Maar eindelijk werd hun geduld en taal volhouden toch bekroond.

Op de plek, waar eens het salon was geweest en waar Henderson den brand als het ware had zien uitbreken, vonden zij verschillende voorwerpen, die aan de toegepaste electriciteit deden denken.

Zij vonden een groote hoeveelheid geïsoleerd draad, porceleinen isolatoren, schakelaars, doozen, kortom van alles wat noodig is voor den aanleg van een electriche geleiding.

Het was ten slotte zoo veel, dat Raffles aan

Brand vroeg om een tasch te halen, teneinde daar alles, wat zij gevonden hadden, in te doen.

Terwijl Brand weg was, zette Raffles zijn onderzoekingstocht voort en niet te vergeefs. Eensklaps liet hij een onderdrukten kreet van verrassing hooren. Hij had het gloeielement gevonden, dat aan den koperen straalmantel van de electriche kachel ontbrak.

Hij zag het liggen tusschen een hoop half verkoold behangselpapier, dat van den muur van het salon was gevallen.

Hij raapte het op, maar bijna had hij het weer laten vallen van verrassing want het voorwerp zat vast aan een stuk hout van zwarte kleur.

Hij bekeek het wat meer van nabij en zag nu, dat het element er niet toevallig mee in aanraking was gekomen, maar dat het er behoorlijk en vrij stevig aan vast was gemaakt. Het stuk hout, dat aan weerszijden totaal verkoold was, bleek een stuk van een schilderijlijst te zijn.

— Daar hebben we het eindelijk, mompelde hij. Het element aan de lijst van het paneeltje bevestigd en toen contact gemaakt. Het element ging gloeien, zooals het aan een element van een electriche kachel betaamt en toen duurde het niet lang of het hout van de lijst vatte vlam en zette in no time de geheele omgeving in lichte laaie. Alleen vraag ik me nog steeds af, voegde hij er peinsend aan toe, hoe hij het element op een van te voren bepaald en gewenscht oogenblik aan het gloeien kon brengen.

Enfin, dat zullen we later wel zien, voegde hij er aan toe, toen hij Brand met een groote city-bag aan de hand zag terugkeeren.

Hij deed nu allen rommel, dien hij gevonden had en die hem van belang voorkwam, in de tasch en na nog ten afscheid een blik om zich heen te hebben geworpen, verliet hij het afgebrande huis.

— Kom nu maar mee, James, zei hij tegen den chauffeur, die nog steeds als een trouwe hond op zijn post was. Onze taak is hier afgelopen en we kunnen met een gerust hart naar huis toe gaan.

Hij haalde nu zijn portefeuille uit zijn zak, nam er een banknoot van een pond sterling uit en gaf dat aan den chauffeur.

— Hier James, zeide hij opgewekt, dat is voor jou, dat heb je waarachtig wel verdiend,

ga daarvoor vanavond maar eens naar een music-hall en amuseer je maar eens goed om je schadeloos te stellen voor dat taaie wachten hier.

— Dank u wel, Mylord, zei Henderson, terwijl hij met zijn breeden glimlach twee rijen blinkend witte tanden liet zien. Dank u wel, als u het goed vindt, ga ik toch maar liever niet naar een music-hall. Ik vind aan die goochelaars en jongelui met hun eeuwige ballen en aan die gillende dames met haar bloote armen en ruggen

niet zoo heel veel aan. Ik houd meer van een kaartje leggen. Maar daar heb ik nu te veel slaap voor. Ik ga met uw verlof als ik thuis kom, direct naar bed en dat bankbiljet doe ik, als ik het houden mag, liever in mijn spaarpot. Dag Mylord.

Henderson tikte beleefd aan zijn pet en was verdwenen.

— Kom, Charly, wij gaan ook naar huis, zei Raffles tot zijn secretaris, al kunnen we dan ook niet direct naar bed gaan.

Hoofdstuk VI.

Geduld is zulk een schoone zaak...

Raffles zat voor een eikenhouten tafel in zijn laboratorium, waarop hij alles wat hij in de puinhoopen van het afgebrande huis van Murray had gevonden, had uitgespreid.

Het was een bonte verzameling. Want niet alleen had hij den draad, de isolatoren, de aftakdozen en al dat electriche gerei meegebracht, maar ook andere voorwerpen, die hij in de nabijheid had gevonden. Nu zat hij met de hand onder het hoofd en met een mistroostigen blik naar den rommel te kijken en scheen er geen heil in te vinden.

Honderdmaal reeds had hij nu dit, dan dat schakelschema ontworpen, maar telkens was hij op het bezwaar gestuit, hoe de schakelaar had gewerkt, dieden stroom naar het gloei-element, dat aan het schilderij bevestigd was, had laten doorgaan.

Wat hij er ook aan deed, steeds bleef dit ééne punt een onopgelost raadsel.

Op een gegeven oogenblik scheen hij van het geheele zaakje genoeg te krijgen en met een zwaai van zijn arm wierp hij de heele uitstalling driftig tegen den grond.

Toen begon hij de kamer op en neer te loopen.

Het was avond en hij was alleen thuis. Hij ging naar boven, schonk zich zelf een kop thee in en vroeg aan zijn kamerdienaar Gaston, of mijnheer Brand al thuis gekomen was, maar daar het antwoord ontkennend luidde, ging hij maar weer naar beneden, om nog eens opnieuw te probeeren het geheim te ontsluiëren.

Juist was hij bezig den rommel, die hij op den grond gelegd had, op te rapen, tusschen zijn tanden een onderdrukten vloek slakend, toen het

roode lampje ging branden, waaruit hij begreep dat Brand verlangde toegelaten te worden in zijn heiligdom.

Het duurde dan ook niet lang of zijn trouwe secretaris kwam binnen en vond zijn heer en meester nog verdiept in de nederige bezigheid van het opruimen van den rommel, dien hij zelf in een driftige bui had veroorzaakt.

Brand stond eenige oogenblikken toe te kijken en wilde juist een ironische opmerking maken, toen de woorden op zijn lippen bestierven, daar Raffles bij het oprapen van een voorwerp een onderdrukten kreet van pijn slaakte. Met een woedend gebaar smet hij het ding, waaraan hij zich, naar het scheen, geprikt had, op de tafel. Maar op hetzelfde oogenblik nam hij het weer op en bekeek het aandachtig. Zijn gelaat, dat eerst een geïrriteerde uitdrukking vertoonde, klaarde zichtbaar op en ten slotte begon hij te glimlachen.

Brand zag dit alles met belangstelling aan. Hij had bij intuïtie begrepen, dat die rommel op den grond een oorzaak had, waarnaar hij beter deed niet te vragen en zag ook, dat Raffles nu opeens ergens achter was gekomen, dat, omdat hij het eerst niet begrepen had, hem in een prikkelbare stemming moest hebben gebracht.

— Haha, papa, daar hebben we je, riep Raffles lachend, terwijl hij Brand vroolijk toeknikte.

— Die waarde heer Murray is een gladde vogel, Charly, maar we zullen hem toonen, dat er nog gladdere vogels zijn, wat jij?

— 't Is mij best, Edward; uit je woorden ge-

loof ik te kunnen opmaken, dat je iets belangrijks hebt gevonden.

— Dat heb ik ook, beste jongen, luister maar.

Die schavuit van een Murray heeft, zooals ik je al verteld heb, een waardeloos schilderijtje bij Nathan gekocht en dat bij Lloyd laten verzekeren. Het toeval heeft gewild, dat ik zijn verzekeringsaanvraag heb gezien. Ook heb ik de foto gezien, die het stuk vergezelde. Daarop is duidelijk de bekende handtekening, de signeering van Rembrandt, zooals de schilders het noemen, te zien. Het staat er duidelijk op. Het eenige jammere voor Murray is, dat die signeering te duidelijk is, maar dat is nog geen bewijs voor een vervalsching, ofschoon dat voor mij vast staat.

Door het inleveren van die foto was hij in staat het schilderijtje zonder argwaan te wekken voor een hoog bedrag te verzekeren. In zijn brief deed hij uitkomen, dat hij dat schilderijtje voor een betrekkelijk gering bedrag had gekocht van een handelaar, die er blijkbaar geen verstand van had, terwijl het hem later pas bleek, dat hij hier waarschijnlijk te doen had met een origineel paneel van Rembrandt. Hij was van plan om het schilderijtje ter keuring op te zenden naar een expert, maar zou het, tot dat geschied was, zoolang opbergen in zijn particulier landhuis te Warren Point. Voorloopig wenschte hij het te verzekeren tegen vijftigduizend pond sterling met het recht om later, wanneer bleek, dat het schilderijtje inderdaad van Rembrandt was, deze som te verhoogen.

Je ziet dus, dat hij het slim overlegd had. Hij gaf zich allen schijn bona fide te zijn, door zelf nog aan de echtheid te twijfelen, zoolang het niet officieel zou gekeurd zijn.

Maar hij wist wel, dat het zoo ver nooit zou komen, want hij had reeds lang het plan bij zich zelf gevormd om het schilderijtje met zijn huis in vlammen te laten opgaan. Ik heb je al verteld hoe hij dat gedaan heeft. Door het gloeielement achter het paneeltje te bevestigen, kon hij het houtwerk laten vlam vatten, zoodat, al zou men er ook in slagen, het huis geheel of gedeeltelijk te behouden het schilderijtje toch zeker verloren zou zijn.

Er was echter weinig kans op, dat het huis behouden zou blijven, want hij wist natuurlijk heel goed, dat de brandweer te Warren Point niet van de beste is, terwijl hij daarentegen niet wist, dat ik het huis liet bewaken.

Door nu den stroom in werking te stellen op

een heel vroeg uur in den ochtend was er groote kans dat het huis zou afbranden, zelfs nog vòòr de brand eigenlijk ontdekt was. Alles heel ingenieus bedacht, niet waar?

Maar ik heb dat alles toch ontdekt. Het eenige waarover ik zat te piekeren was, hoe hij in 's hemelsnaam den schakelaar, die den stroom moest laten doorgaan, in werking had gesteld, terwijl hij zelf op eenige mijlen afstand in Londen vertoefde, want tijdens of onmiddellijk na den brand heb ik hem toevallig in Londen gezien, terwijl hij met een aardig meisje in zijn automobiel zat te lachen en te praten. Blijkbaar was hij in het beste humeur van de wereld, hetgeen niet te verwonderen is, want alles scheen hem op dat oogenblik mee te loopen.

Hij had natuurlijk pas ontdekt, dat de inbraak die ik in zijn kantoor ondernomen had, mislukt was en dat zijn plan om het schilderijtje te laten verbranden en zoodoende een som van vijftig duizend pond sterling machtig te worden, gelukt was.

Maar nu weet ik alles, want door dat prikken van mijn vinger ben ik nu ook te weten gekomen, hoe hij dat schijnbaar onbegrijpelijke kunststuk om den schakelaar in werking te stellen, heeft volbracht. Luister:

Heb je gezien wat ik daar zooeven met een kreet van pijn op tafel smeed?

— Het is als ik me niet vergis, zei Brand, het koperen klokje van een telefoonbel.

— Precies, dat heb je goed gezien, zei Raffles nu, terwijl hij het genoemde voorwerp van de tafel nam en het Brand voorhield.

Maar kijk nu nog eens verder. Hier bevindt zich nog de triller, het stijve ijzerdraad met den koperen knop, die door den electricischen stroom in intermitterende beweging wordt gebracht. Om dat stijve stuk ijzerdraad zit, zooals je ziet, een stukje heel dun ongeïsoleerd koperdraad gewonden en aan de scherpe punt daarvan prikte me. Die scherpe punt heeft echter nog meer gedaan, want wanneer die punt in aanraking wordt gebracht met een ander stukje koperdraad, al is het maar voor een onderdeel van een seconde, dan ontstaat er contact. Door dat contact te doen werken op een smeltschakelaar kon de stroom naar het gloeielement van de electricische kachel, dat wij gevonden hebben, doorgaan, zoodat het aan het gloeien raakte en waardoor dan de brand is ontstaan.

— Dat alles is me volkomen duidelijk, zei

Brand nu, die aandachtig toegeluisterd had, maar alleen begrijp ik nog niet....

— Wacht nu even, want ik ben nog niet uitgepraat, viel Raffles hem in de rede.

— Om dat contact te maken moest hij dus eenvoudig den triller in beweging brengen en daartoe had hij alleen het nummer aan te vragen van zijn telefoon in Warren Point. Automatisch werd de verbinding tot stand gebracht, zoodat hij dus als het ware met zijn telefoon zijn huis in brand stak. Zooals je ziet, alles vreeselijk eenvoudig, maar toch duivelsch slim overlegd.

Brand kon eerst geen woorden vinden van verbazing, maar ten slotte bracht hij openlijk hulde aan Raffles voor diens inzicht, waardoor hij in staat was geweest den geheelen opzet te ontdekken.

— Al wel, Charly, al wel, zei Raffles, terwijl hij met de hand een wuivend gebaar maakte als het ware al die hulde afwijzend, vertel me nu liever maar eens even hoe je geslaagd bent met dat plan van de waterleiding.

— Is dat dan nog noodig, Edward? vroeg Brand, ik dacht, dat je met deze gegevens in

de hand hem direct zoudt aanklagen.....

— Ik denk er niet aan, Charly. Ik heb dat waterleidingplan nog wel degelijk noodig. De gegevens voor zijn bedrog met het schilderijtje en zijn brandstichting bewaar ik liever als klap op den vuurpijl. Laat me nu eens zien wat je bij de waterleiding hebt bereikt.

Brand haalde een opgevouwen vel calqueerpapier uit zijn zak, vouwde het open en legde het op tafel.

Een oogenblik later waren beide mannen over een waaier van lijnen, cirkels en allerlei geometrische figuren gebogen.

De teekening bood Raffles en Brand niet veel moeilijkheden. Beiden waren de kunst om teekeningen te lezen machtig en na een kwartier wisten ze wat ze weten moesten.

— Geduld overwint toch maar alles, Charly, zei Raffles, terwijl hij zich in de handen wreef. We zullen Mr. Murray dat vannacht eens met terdaad bewijzen.

En hij bewees het hem dien nacht dan ook, al liep zijn campagne heel anders dan hij gedacht had.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

Wie het laatst lacht....

Het was stikdonker in Fenchurchstreet en al zou men er vlak bij hebben gestaan, het was onmogelijk den vluggen acrobaat, die zoo juist over twee hekken achter het gebouw van Murray Ltd. was geklommen, te herkennen.

Maar zelfs al zou men wel licht genoeg hebben gehad, dan nog zou het zeer te betwijfelen zijn geweest of men hierin was geslaagd, want de vlugge klimmer, die, zooals onze lezers zullen begrepen hebben, niemand anders was dan John Raffles, had zich voor deze gelegenheid in een zwart zijden tricot gestoken, dat strak om zijn slanke leden spande en dat hem op een afstand van enkele meters tot één geheel met de hem omringende duisternis maakte. Bovendien had hij door middel van enkele kleurwatertjes en een

paar pijpjes schmink, waarvan hij alleen het geheim kende, zijn gelaat geheel veranderd, terwijl hij het bovendien nog bedekt had met een fluweelen half-masker, zoodat zelfs Brand, wanneer hij niet van de metamorphose getuige was geweest, zijn vriend niet zou herkend hebben.

Aldus vermomd was Raffles de hekken overgeklimmen en had hij spoedig op de oude, beproefde wijze het slot geforceerd van het naast het kantoorgebouw van Murray gelegen huis, waarvan hij spoedig de trappen besteege.

Door den branduitgang kwam hij bij Murray en nu daalde hij behoedzaam langs den bekenden weg naar beneden en naar het sousterrain.

Toen hij daar aankwam, zag hij onmiddellijk, dat Murray niet eens de moeite had gedaan de

kluisdeur te laten herstellen of vervangen.

— Hé, dacht Raffles, terwijl hij een oogenblik voor de geopende deur bleef staan, de deur is niet eens gesloten. Papa Murray is blijkbaar machtig zeker van zijn zaak, dat hij zich niet eens de moeite heeft gegeven, de deur te sluiten.

— Hij dacht natuurlijk, straks is de tijd van de weddenschap om en kan ik alles laten herstellen, hetgeen nu onbegonnen werk zou zijn, daar Raffles dezer dagen wel weer zal terugkomen en dan alles stuk zou maken, wat gerepareerd was.

Ja, ja. Onze waarde Murray is een slimmerd.

Ik hoop hem te kunnen toonen, dat ik het óók ben.

Raffles haalde nu alles wat hij op zijn tocht mede genomen had te voorschijn. Eerst kwam de straaldoos voor den dag, die hij op den grond vlak voor zijn voeten neerlegde. Toen kwam een revolver uit zijn zak, een zoogenaamde Colt automatic, en ten slotte het vel calqueerpapier, dat hij voor zich uitspreidde.

Hij ging nu op zijn knieën liggen, wierp met zijn zaklantaarn een lichtbundel op de lijnen en cirkels en legde ten slotte den vinger op een plek, waar hij vermoedde, dat de kranen en handelsvoor aan- en afvoer van het inundatie-systeem zich moesten bevinden.

— Ja, mompelde hij, dáár zullen ze zijn, als ik me niet vergis; vlak onder den vloer bij het luik. We zullen wel eens zien.

Hij begon nu met de mouw van zijn zwart zijden tricot op te stroopen tot den elleboog, daar hij onder water moest tasten om de ligging van de kranen te weten te komen.

Het was een mysterieus gezicht, die slanke gestalte daar op den grond geknield te zien liggen. Het was volkomen donker in de gang, waar hij zich bevond en te midden van die bijna tastbare duisternis straalde alleen de helwitte lichtcirkel van de zaklantaarn, die een spookachtig licht wierp op de slanke, zwarte gestalte, die zich vol aandacht boog over het groote vel papier.

Raffles was geheel in aandacht verslonden. Al zijn gedachten waren geconcentreerd op de teekening. Ongetwijfeld was dit de oorzaak, dat hij niets bemerkte van de aanwezigheid van een andere gestalte, die neergehurkt achter de plooiën van een donker gordijn, zich langzaam uit dien donkeren hoek begon los te maken.

Die gestalte was evenals Raffles in donker gewaad gekleed, maar zij had geen masker

voor. Het gelaat van die gestalte was doodsbleek en de oogen schitterden van angst en spanning. Zij waren onafgebroken op de knielende gestalte gevestigd, die nog steeds niets zag of hoorde.

Dat was ook onmogelijk. Niet alleen was die tweede zwarte figuur één met de duisternis, maar daar de met rubber bekleede schoenen geen geluid hoegenaamd maakten, viel er ook niets te hooren, zelfs niet voor het meest geoeffende oor.

Langzaam naderde die gestalte met een revolver in de rechtervuist, behoedzaam, stap voor stap.

Of het door den invloed kwam van het dierlijk magnetisme, dat ons dikwijls een doordringenden blik doet voelen, al is die ook van achteren op ons gericht en dus niet door een onzer zintuigen waargenomen, wie zal het zeggen? maar zeker is het intusschen, dat Raffles eensklaps het hoofd omwendde.

Plotseling zag hij de naderbij sluipende gestalte, maar toen was het reeds te laat. Met een angstwekkenden kreet had de gestalte zich op Raffles geworpen, nog voor deze in staat was uit zijn knielende houding op te rijzen.

In een oogwenk was Raffles, die voorzeker in een allerongunstigste positie verkeerde, overmeesterd. Als in een ijzeren greep voelde hij zijn polsen omklemmen en het volgende oogenblik hoorde hij een zacht geklikklak en voelde hij, dat een paar stalen boeien zijn polsen omsloten had.

Op datzelfde oogenblik stond de gestalte op en keek hem aan.

Hij keek in het van opwindung eenigszins bleeke gelaat van Murray.

— Zie zoo, waarde heer, dat ging me te ver, klonk de stem van den bankier.

— Ik mag u er zeker wel opmerkzaam op maken, dat u zich niet aan de voorwaarden houdt, zei Raffles volkomen onbewogen, terwijl hij zich niet in het minst ongerust scheen te maken over zijn gevangenschap.

— Dat moet u me dan maar eens uitleggen, vriend Raffles, zei Murray, terwijl een glimlach op zijn lippen speelde. Ik heb u beloofd, dat ik de politie niet in huis zou halen en dat heb ik dan ook niet gedaan, maar ik heb me de volkomen vrijheid voorbehouden om me zelf en mijn eigendom te verdedigen. Zooals u ziet, was ik voornemens tot zelfs het uiterste te gaan.

Hier hield hij Raffles zijn revolver voor.

— Neen, zeide hij zijn hand opheffend, omdat hij zag, dat Raffles iets wou zeggen, neen, waarde heer, laat me uitspreken. Ik sta volkomen in mijn recht. Die revolver is niets anders dan zelfverdediging, trouwens ik zie daar ook uw revolver op den grond liggen. Die hadt ge toch zeker ook niet voor de aardigheid meegebracht. Zoo goed als u, mocht ik van zoo'n wapen in geval van nood gebruik maken.

Het ging me heusch te ver. Als ik me niet vergis — hier bukte hij zich en raapte de calque op — is dit een waterleidingskaart van dit gebouw. Het zou dus een kleine moeite geweest zijn voor u om de kranen van den afvoer te vinden en dan waart ge met uw bekende handigheid spoedig in staat geweest om de ronde kluisdeur daar beneden te openen. Dat was ook uw taak. Maar mijn taak was om mijn eigendom te verdedigen en dat heb ik nu gedaan. Die revolver heb ik niet meer noodig en gij de uwe niet meer. Daar gaan ze!

En met een zacht lachje nam de bankier de beide wapenen op en wierp ze door de deuropening, zoodat ze met een zwakken plons onder het wateroppervlak, dat als een zwarte spiegel glansde, verdwenen.

Ook de kaart nam Murray, vouwde ze op en stak ze in zijn zak.

— Zie zoo, nu zullen we samen eens praten, zei de bankier, want we zullen hier moeten blijven tot het personeel komt, als wanneer ik u uw vrijheid zal teruggeven, bij welke gelegenheid we voor goed afscheid van elkaar zullen nemen, want u weet het, niet waar, van nu af zal ik elke poging uwerzijds om bij me in te breken in het licht van een gewonen inbraak beschouwen en u aan Scotland Yard overleveren.

— Ach doe dat niet, doe dat niet! riep Raffles op smeekenden toon uit. Bij deze woorden zonk hij wederom op zijn knieën.

— Waarom niet? vroeg Murray, die eenigszins verbaasd opkeek over de wanhopige houding en gebaren van den Gentleman-Inbreker van wien hij zoo iets nimmer scheen te hebben verwacht. Waarom niet?

— Omdat ik me zoo vreeselijk schaam, antwoordde Raffles prompt. Zoo iets vernederends is mij nog nimmer overkomen. Wilt u wel gelooven, dat ik nog liever gewild had, dat ge mij met uw revolver het licht uit de oogen geblazen had?

— Het spijt me erg, dat ge het u zoo aan-

trekt, antwoordde de bankier, maar u zult me moeten toestemmen, dat ik moeilijk anders kan.

— Werp dan tenminste uw zakdoek over mijn geboeide handen, want als iemand dat zou zien, dan....

— O met plezier, antwoordde de bankier, terwijl hij zijn zijden zakdoek over de handen van Raffles uitspreidde. Als ik u daarmee een genoeg kan doen.... Maar waarom staat u toch niet uit die knielende houding op? Voor mij behoeft ge zóó niet te blijven liggen. Het spijt me genoeg, dat ik u heb moeten boeien, maar daar was nu eenmaal niets aan te doen....

— Ach, laat u dat niet spijten, zei Raffles terwijl hij langzaam opstond, met nog steeds den zakdoek over zijn handen. Dat is trouwens een feit, dat voorbij is.

De bankier keek hem verbaasd aan.

— Voorbij is? vroeg hij.

— Ja zeker, mijnheer Murray, zei Raffles lachend. Geboeid ben ik.... geweest. Hier is uw zakdoek en hier zijn uw boeien, wel is waar in twee stukken, maar overigens volkomen intact.

Met deze woorden overhandigde hij den verbaasden bankier de voorwerpen in kwestie.

Murray was tē verbaasd om de handen te kunnen uitstrekken, teneinde genoemde voorwerpen in ontvangst te nemen.

— Ik zie aan uw gelaat, dat ge verbaasd zijt en dat neem ik u volstrekt niet kwalijk, want in uw plaats zou ik dat óók zijn. Kijk, dat alles is de schuld van dit kleine instrumentje.

Raffles hield de kleine straaldoos tusschen zijn lange, spitse vingers omhoog.

— Dat kleine voorwerp, dat ik hier voor me neergelegd had, hebt ge zoo even over het hoofd gezien. Het is ook zoo klein, niet waar? Maar zoo klein als het is, zoo wonderbaarlijk is het in zijn uitwerking. Als ik op dezen knop druk, dan snijd ik met het grootste gemak door het dikste en taaiste staal heen. Bekijk die boeien maar eens. Het heeft het taaie nikkelstaal doorgesneden als koek.

Met dit alles voor oogen begrijpt u nu natuurlijk zonder de minste moeite, dat het voor mij een kleinigheid zou zijn om de honderd-duizend pond, die beneden achter uw dikke ronde kluisdeur opgeborgen liggen, weg te nemen.

U hebt onze revolvers beide in het water gegooid, dus daar hebben we geen van tweeën meer wat aan. Weliswaar hebt u de waterleidingkaart, maar die ken ik nu zoowat uit mijn

hoofd. Als ik dus de kranen opendraai, vloeit het water weg. Ik ga naar beneden, snijd een gat, zoo groot als ik wil, in die mooie, ronde kluisdeur en.... ik heb mijn weddenschap gewonnen.

Maar dat alles zullen we niet doen. U moest ze mij maar geven, die bankbiljetten, dan behoeft die mooie deur, die schatten gekost heeft, niet vernield te worden.

— Nooit van mijn leven! riep Murray woest uit. Waag het niet met een vinger aan de kranen te komen, of ge zult voor uw leven moeten vechten.

— Nu, mijnheer Murray, zei Raffles lachend, dat doe ik liever niet. Ik beschik over aardig wat fysieke kracht, maar wil toch gaarne in u mijn meerdere in dat opzicht erkennen. Maar ik ben gewapend en u niet, vergeet dat niet.

— Gewapend? vroeg Murray ongeloovig.

— Ja zeker gewapend, hernam Raffles. U vergeet mijn straaldoos. Kijk, dat ding snijdt door hout, staal, cement, steen, kortom door wat u maar wilt en ook door.... menschevlesch.

Wanneer ik de straal, die ik voortbreng door eenvoudig op dezen knop te drukken, op u zou richten, zoudt ge in tweeën gesneden zijn, voor ge er begrip van had.

Omdat u misschien aan mijn woorden twijfelt, zal ik u de kracht van dit apparaat even aantoonen.

Dat gat daar in deze deur van pantserstaal heeft me anderhalf uur gekost om door te snijden met een instrumentje, dat ik zelf uitgevonden heb. Ik dacht dat ik daarmee al iets heel bijzonders had verricht, maar dit werktuig stelt het verre in de schaduw, zie hier.

Raffles stelde nu zijn instrument op 50 c.M. in, stelde het op dien afstand op en had in den tijd van een halve minuut het door hem gemaakte gat langs alle vier de kanten vergroot. Met een krachtigen duw had hij het stuk staal er uit gelicht en hield het nu den verbaasden bankier voor.

— U ziet dus, zoo ging Raffles voort, dat ik het volkomen in mijn macht heb u te dwingen aan mijn verzoek te voldoen.

— En toch zou ik dat nooit doen, siste de woedende bankier. Snij me dan maar met dat ding door midden. Maar dat zou een lafhartige moord zijn, mijnheer de Gentleman-Inbreker en heelemaal niet gentlemanlike.

— Zees juist opgemerkt, mijnheer de bankier

daar zullen we dan ook geen gebruik van maken, maar zonder dat zal het óók wel lukken. Wat dunkt u hiervan?

Terwijl Raffles deze woorden zei, had hij eenige papieren uit zijn zak genomen en hield die, zonder ze uit handen te geven, den bankier voor.

— Hier hebben we in de eerste plaats een copie van uw aanvraag om verzekering van een schilderijtje, dat naar ge zegt, weldra zal blijken een Rembrandt te zijn.

— Dat was het ook, viel Murray hierop in. Ik ben jammer genoeg niet meer in staat u het schilderijtje te toonen, daar het bij den brand van mijn huis te Warren Point mede in vlammen is opgegaan. Ik zie echter niet in wat dit met deze zaak heeft uit te staan.

— Dat zal u zoo aanstonds blijken, zei Raffles op ijskouden toon. Ik heb nog meer paperassen.

Dat ge er vast van overtuigd waart, dat dat schilderijtje van Rembrandt was, heb ik begrepen, niet alleen uit uw mondelinge verzekering, maar uit de bewijzen, die ge gemeend hebt bij uw brief te moeten voegen, namelijk de gemaakte foto van de signeering in den rechterhoek. Jammer genoeg is deze signeering valsch. Ze is er door een bijzonder overbrenging-procédé, op de manier van een decalcomanie-plaatje opgebracht.

Murray begon hard te lachen. Te hard eigenlijk, om oprecht gemeend te zijn.

— Dat noem ik nog eens iets in het wild beweren, Bewijzen, mijnheer Raffles, bewijzen!

— Natuurlijk, mijnheer Murray, zal ik dat bewijzen. Ik was juist van plan dat te doen, maar u valt me telkens in de reden. Ziehier.

Raffles haalde nu een in vieren gevouwen brief uit zijn zak, vouwde dien open en hield het blad aan Murray voor.

Deze strekte er zijn handen naar uit, maar Raffles trok het vlug terug.

— Neen, waarde heer, als ge er belang in stelt, wil ik het u voorlezen, maar u zult het misschien wel voldoende vinden als ik u zeg, dat het een officieele verklaring van professor Medowcroft is, die het schilderijtje een week lang in huis heeft gehad en getuigt, dat het een prul van het eerste water is.

— Daar heeft Nathan me niets van gezegd, riep Murray nu uit, ik was dus te goeder trouw. We zijn allemaal menschen en we kunnen ons dus ook wel vergissen....

— Dus u wilt beweren, dat u te goeder trouw hebt gehandeld en niet wist, dat het een valsche Rembrandt was?

— Ja, dat beweer ik. Niemand, die mij het tegendeel kan bewijzen.

— En waarom hebt ge dan uw huis in brand gestoken? beet Raffles hem toe.

Wederom begon Murray luid te lachen.

— Mijn huis in brand gestoken? Wel ja, waarom niet? Hebt ge soms nog meer beschuldigingen in voorraad? Het is eigenlijk te belachelijk, dat ik er op inga, maar ik kan u wel drie getuigen bijbrengen, die onder eede kunnen bevestigen, dat op het oogenblik, dat de brand uitbrak te Warren Point, ik mij bevond in het Victoria-Hotel op het Embankment.

— Dat geloof ik graag, mijnheer Murray, misschien kunt u zelfs wel getuigen bijbrengen, dat ge op dat uur in de telefooncel gegaan zijt om iemand op te bellen?

— Ja zeker kan ik dat. Maar als ge dat weet, hoe kunt ge me dan beschuldigen van brandstichting te Warren Point als ik te Londen ben?

— Wel, mijnheer Murray, dat opbellen was de brandstichting. Kijk eens hier. Herkent ge dat?

Raffles haalde nu uit zijn zak den triller van het telefoonklokje, dat nog omwikkeld was met koperdraad.

Murray keek en het scheen alsof hij iets onaangenaams zag, want zijn voorhoofd rimpelde zich en zijn oogen bliksemde.

— Wat is dat voor een ding en wat zou dat?

— Wat dat is, mijnheer Murray? Dat is de triller van een telefoonklokje, van uw telefoonklokje, dat ik zelf tusschen de puinhoopen van uw huis te Warren Point heb gevonden. En wat dat zou? Dat zou niets meer of minder dan dat het mijn bewijs is dat u opzettelijk brand hebt gesticht om de verzekeringssom uitbetaald te krijgen. Een verzekeringssom van vijftigduizend pond voor een schilderijtje dat geen vijftig pence waard is.

En nu zullen we er niet langer over praten, maar eindelijk eens tot daden overgaan. U begint nu met de kraan van den afvoer van de kluis open te draaien. Ik zou het wel willen doen, als ik niet zoo het land had aan natte handen en als ik niet de zekerheid had, dat u me misschien voorover in het water zoudt duwen.

Vooruit nu!

— Het zou toch niets geven, zei Murray nu, die onder de toespraak van Raffles beurtelings rood en bleek geworden was, blijkbaar inziende, dat hij het spel verloren had. De ronde kluisdeur heeft een tijdslot en zou ik ze zelf dus niet open kunnen krijgen vóór het negen uur is, het uur waarop het tijdslot is gesteld.

— Zoo, zoo, zei Raffles nu, terwijl zich de verticale rimpel tusschen zijn oogen vertoonde, dus dan zouden we mijn straaldoos toch in werking moeten stellen.

— Neen, doe dat niet, vroeg Murray nu, die de werking van het instrument had gezien en voor zijn kostbare, ronde kluisdeur huiverde, Doe dat niet.

— Goed, mijnheer Murray, dat zullen we dan niet doen. Omdat u het mij verzoekt. U willigt nu op uw beurt mijn verzoek in en haalt morgenochtend om negen uur een bedrag van honderd duizend pond uit uw brandkast.

— Jawel mijnheer Raffles, geef me uw adres maar, dan....

— Dan zal ik de politie even op uw dak sturen, niet waar, mijnheer Murray. Neen ik behoef die honderdduizend pond niet te hebben. U stuurt dat bedrag morgenochtend naar het Tehuis voor arme weeskinderen te Brighton. Ik behoef er niets van te hebben. Anders zoudt u waarachtig nog kunnen gaan denken, dat ik uw geld begeerde.

En nu laat u me even de voordeur uit. Gaat u mij maar voor, dan volg ik met..... de straaldoos.

Murray scheen de beteekenis van deze laatste woorden te begrijpen, want zonder zich te bedenken, ging hij Raffles voor, de trap op naar de eerste etage, de gang door naar de vestibule.

Hier aangekomen opende hij de deur, maar Raffles draaide zich nog éénmaal om.

— Denk er om, mijnheer Murray, dat u mij niet voor den gek houdt. Ik heb hier dingen — hierbij klopte hij op zijn binnenzak — die voor u meer waard zijn dan geld en goed. Als Brighton morgenavond de honderdduizend pond niet heeft ontvangen, dan is de Times overmorgenochtend in het bezit van mijn documenten en moet u daar de gevolgen maar van afwachten. Houdt u echter uw woord, dan beloof ik u van mijn kant ten eerste dat ik u nimmer meer om een dergelijk bedrag zal lastig vallen, en ook, dat ik niet zal spreken over die brandstichting, ofschoon ik dat eigenlijk verplicht ben. Maar

denk er om, dat u zich die verzekeringssom van dat schilderijtje niet laat uitbetalen, want anders moet ik toch spreken. En nu vaarwel. Ofschoon de kennismaking voor u misschien niet onverdeeld aangenaam is geweest, kunt u nu met de prettige gedachte rondloopen, dat ik u genoodzaakt heb tenminste één keer in uw leven goed te doen. Wat mij betreft, ik zal altijd met genoegen aan dit avontuurtje terugdenken. Vaarwel.

Voor Murray tijd had om van zijn verbazing te bekomen, was Raffles de deur uitgewipt en in het nachtelijk duister verdwenen.

— En zou je denken, dat Murray doet wat je hem hebt bevolen? vroeg Brand aan Raffles, toen deze na zijn thuiskomst zijn wedervaren in Fenchurchstreet verhaald had.

— O ongetwijfeld, Charly, zei Raffles glimlachend. Ik heb te veel compromitteerende bewijzen tegen hem, dan dat hij het zou wagen mij tegen te streven.

— Ja, dat weet ik wel, hernam Brand, maar het zou toch wel kunnen, dat hij het probeerde. Zijn geld is hem ongetwijfeld heel lief.

— Ja zeker, maar zijn vrijheid is hem nog veel liever. Over dat bedrag van vijftigduizend pond komt hij wel heen, hij is deksels handig

en er is heusch wel een beetje geluk en veel handigheid voor noodig geweest om dat heerschap te vangen, maar ik heb alles goed overwogen en je zult zien, dat hij het doet.

De feiten stelden Raffles in het gelijk. Nog dienzelfden middag ontving de Stichting voor arme Weeskinderen te Brighton honderdduizend pond sterling van Murray, die zich echter niet de moeite gegeven had er bij te vermelden, dat slechts de helft van hem was en de ander helft van John Raffles, maar daar stoorde deze laatste zich niet aan.

Murray ontving een stevigen dankbrief van den president der Stichting met de verklaring, dat het geld zou worden aangewend voor een nieuw gebouw, waaraan groote behoefte was.

Die brief stond een dag later in alle kleuren en geuren in de Times, hetgeen Raffles de opmerking deed maken over het pronken met vreemde veeren.

— Maar haal den naam Murray in het register nu maar door, Charly, zei hij, de kerel heeft zijn plicht jegens de gemeenschap gedaan. Dat bewustzijn is dan mijn belooning. De verbazing van het publiek over het groote bedrag, de zijne; nu dat gun ik hem van harte.

De volgende aflevering (No. 512) bevat:

DE VERZONKEN SCHAT.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

***GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.**

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.